

Β. ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

1. ΠΟΡΕΙΑ

Ήταν πρωί που ξεκινήσαμε
στ' ανθρώπινο χαλί ντυμένοι.
Γη κι ουρανό ταρακουνήσαμε
αλύγιστοι κι ανδρειωμένοι.

Κι ήτανε βράδυ που γυρίσαμε
στην ίδια μας πατρίδα ξένοι.
Κι ενώ τον πόλεμο κερδίσαμε
φεύγουμε σάμπως νικημένοι.

2. ΓΥΡΙΣΜΟΙ

Ήταν η πόρτα της κλειστή
σαν εκκλησούλα σφαλιστή
που τον πιστό προσμένει.
Κι είχε στα στήθια μια καρδιά
σάμπως φωλίτσα στα κλαδιά
ερωτικά πλεγμένη.

Επέρασα να την ιδώ
κι η συστολή με την αιδώ
κρατούσανε την πόρτα.
Την σίμωσα σαν αστραπή,
ήταν στην κάμαρα σιωπή
κι άχνα δροσιάς στα χόρτα.

Είχε τα χείλη της γλυκά
στα μάτια της βεγγαλικά,
στα μάγουλα πορφύρα.
Και μες στη διάχυτη σιωπή
ο πόθος δίχως να ντραπεί
αμπάρωσε τη θύρα...

Κι όπως διαβήκαν οι καιροί,
των αναμνήσεων το κερί
ας ήταν να το σβήσω.
Μα χάνομαι στους συνειρμούς
κι ανάθεμα στους λογισμούς
που με γυρίζουν πίσω.

3. ΖΩΗ

Ζωή, τους πόνους που μου φόρτωνες
από μικρό ξεπεταρούδι
στην αντοχή μου τους μετάλλαζα
σ' αναμονή και σε τραγούδι.

Ζωή, τα δάκρυα που συσώρευες
μες στην αισθαντική ψυχή μου
σαν αυγινές στάλες τα κράταγα
και στέριωνα την αντοχή μου.

Ζωή, στου στεναγμού τους στρόβιλους
και στων παθών τις αδικίες
των τίμιων και των αδικαίωντων
ανάσταινα τις προσδοκίες.

Ζωή, και τώρα που σ' ανάλωσα
και πράος στα στερνά μου πάω,
με ρίμες φτωχικές σ' ασπάζομαι
μ' αδέξιους στίχους σ' αγαπάω...

4. ΣΤΟΛΙΔΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Δεν σ' έφερα στολίδι μου στον στίχο,
δεν σ' έβαλα σφραγίδα στο γραφτό,
ίσως μια ρίμα θα 'χα να πετύχω
για κάτι που κρατάς ξεχωριστό.

Όμως αν ήσουν στίχου μου στολίδι
θα 'χες πολλούς μεθύσει μ' ευωδιά
κι αν σε περνούσα νότα σε τραγούδι
θα σ' έκαναν καντάδα τα παιδιά.

Γι' αυτό δεν σ' έχω μες στα μιλημένα.
Κι αυτά που θα μπορούσα να 'χω πει
προτίμησα να βρίσκονται γραμμένα
για πάντα στη βαθιά μου τη σιωπή.

5. ΟΙ ΣΤΙΓΜΕΣ

Έρχονται στιγμές που δε μπορείς
για δικές σου να τις λογαριάσεις,
στρέφεις τη ματιά σου, αδιαφορείς
και πασχίζεις να τις προσπεράσεις.
Έντονα ζητάς να βρεις φυγές
για να μείνεις έξω από κείνες,
μ' αντιπαρατάσσονται οι στιγμές
κι είναι της πορείας σου οι σειρήνες.

Έρχονται στιγμές κι ένα κρασί
σε κερνούν και είσαι μεθυσμένος
κι έτσι απόκληρος εσύ
νοιώθεις δυνατά ευτυχισμένος.
Κι άλλοτε στο ίδιο σου εγώ
βλέπεις με τα μάτια δακρυσιμένα
όλη τη ζωή σου ναυαγό
που αντιπαλεύει απεγνωσμένα.

Έρχονται στιγμές κι οι θησαυροί
τη βαριά τους χάνουν σημασία.
Ξεδιπλώνουν μέσα μας σταυροί
τη θανατερή τους παρουσία.
Φτάνουνε στιγμές και στη βραδιά
του χειμώνα, όνειρα χαράζεις,
τ' άστρα τ' ουρανού χρυσά φλουριά
στ' αδειανά σου χέρια λογαριάζεις.

Έρχονται στιγμές μ' ένα πολύ
δυνατό τροπάρι μαγεμένο
κι είναι στο κλαδί ένα πουλί
πιο πολύ δικό σου παρά ξένο.

Είναι κι οι στιγμές που αντηχεί
μια φωνή βαθιά σου απελπισμένη
κι είναι το κορμί σου κι η ψυχή
δυο εχθροί βαριά τραυματισμένοι...

Δροσερές, ανάλαφρες κι αριές
στης ζωής το λούλουδο, σταγόνες.
Κι οι στιγμές που κάθονται βαριές
πάνω στην ψυχή μας σαν αιώνες.
Λαμπερές στιγμές, στιγμές χλωμές
και στιγμές σκληρές σαν τον αχάτη.
Η ζωή μας όλη από στιγμές
δυνατές κι αδύνατες, γεμάτη.

6. ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Στα τέσσερα τ' ορίζοντα σημεία και τ' ανέμου
σε περιμένω στεναγμέ μεγάλε και καημέ μου.
Ο δρόμος φαίνεται μακρὺς κι ατέλειωτη η στράτα
και δεν ακούω ευοίωνα να περπατούν μαντάτα.

Στα τέσσερα του σύμπαντος αιώνια σημεία
τα πρόσωπα επώνυμα και γνωριμιά καμμία.
Κι ενώ με την επιθυμιά βαδίζουμε του νόστου
έχουμε στην αντίστροφη καμπή χαθεί τ' αγνώστου.

Στου ορίζοντα τα τέσσερα σημεία και τ' ανέμου
απ' τα βαθιά χαράματα σε καρτερώ άγγελέ μου.
Πρόβαλε και βασίλεψε ο ήλιος και σημάδι
δεν είδα, ώσπου κατέπεσε της νύχτας το σκοτάδι.

Και χάθηκαν στην σκοτεινιά κάμποι βουνά και πλάγια
κι έρημη στα χαλάσματα θρηνεί μια κουκουβάγια.
Κι έρχεται, σαν απόηχος θρήνου της Περσεφόνης
και της ανταποκρίνεται, τ' απάνω κόσμου ο γκιώνης.

7. ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΙΤΣΑ ΘΥΜΗΣΗΣ

Μια σταγονίτσα θύμησης στις μνήμης το καντήλι
κι ένα χλωμό του στοχασμού τρεμόφεγγο κερί
και πάλλεται του λογισμού τ' αδύναμο κοντύλι
στων χαλασμάτων τους σωρούς τ' ανεύρετα να βρει.

Μια σταγονίτσα θύμησης στις σκέψης το καντήλι
κι ο χρόνος με το βήμα του διαβαίνει το βαρύ,
της νιότης τα γλυκά φιλιά πίκρα βαριά στα χείλη
κι ένα κορμί που κύρτωσε κι άλλο δεν προχωρεί.

Μια σταγονίτσα θύμησης στις γνώσης το καντήλι
αλλοτινοί κι αξέχαστοι κι αγύριστοι καιροί,
η χαραυγή που πέρασε, το πετρωμένο δείλι,
τα ρόδα που μαράθηκαν, οι πένθιμοι σταυροί...

8. ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

Μ' αραχνοῦφαντες κλωστές
με περιπλέκουν οι ποιητές
κυρίως οι μινόρες.
Κι έρχονται και με συγκινούν
απρόσμενα σαν ξεκινούν
κάποιες εσπέριες ώρες.

Σε μια του «Μπάγκειου» μεριά
ο Μίνως Ζώτος με βαριά
καρδιά μες στα γραφτά του.
Γλυκά συναισθηματικός
μέχρι που σβήνει φθισικός
μες στα εικοσιεφτά του.

Στων ποιητών τη συντροφιά
ο Τέλλος Άγρας, συννεφιά
αχνή και πονεμένη.
Στα λυπημένα δειλινά
τη μούσα του, με το γκρενά
φιογκάκι να προσμένει.

Μέσα στον ίσκιο του «Νουμά»
ο Ρήγας Γκόλφης πολεμά
«στο γύρισμα της ρίμας».
Και στων στροφών του τον λυγμό,
του στίχου του τον ελιγμό
διακρίνουν οι καιροί μας.

Ο Λαπαθιώτης μια ψυχή
απόμονη στην κατοχή
του τρόμου και της πείνας.

Ο Κυριαζής κι ο Σταμπολής,
ο Τάκης Τσιάκος, ο Δελής
κι ο Κλαύδιος ο Μαρκίνας.

Της ρίμας μύστες διαλεχτοί
κι ευαίσθητοι: η Διαλεχτή
Ζευγώλη κι ο Πορφύρας.
Και ο Βελμύρας ο Κωστής
του στίχου λάγνος γητευτής
κι ο Ρώμος ο Φιλύρας...

Ο Δούρας βέρος χριστιανός
και ο Κοτζιούλας ορεινός
κι η Αιμιλία η Δάφνη.
Κι η Πατρικίου η Λιλή
κι οι αμνημόνευτοι οι πολλοί
καλοί, δίχως μιά δάφνη.

Μ' αραχνοϋφαντες κλωστές
ανάερες και μεταξωτές
με δένουν οι μινόρες.
Μέσα στους ήπιους σκοπούς
και με φιλεύουν με καρπούς
από γλυκές οπώρες.

9. ΦΘΟΡΑ

Στων πραγμάτων τη φθορά να 'ταν τ' άπιαστα να πιάσω
και να ζήσω τη χαρά κάποιας λύπης που θα χάσω.
Των ονείρων την κλωστή απ' αρχής να ξετυλίξω
και μιά πόρτα σφαλιστή
που δεν άνοιξε, ν' ανοίξω.

Στων πραγμάτων τη φθορά να 'ταν τ' άγραφα γραμμένα
με σημεία φανερά και σημάδια χαραγμένα.
Να τα βλέπουν οι θνητοί, να μη τα ξεχνούν οι κροίσοι
πως κινούν ξεχωριστοί
και πως τερματίζουν ίσοι.

Στων πραγμάτων τη φθορά να 'ταν με την μόρεσή μου
να 'χω τη στερνή σειρά ζωντανή στην όρασή μου.
Και να βγω με την κρυφή δυνατή χαρά τη μόνη
στην αγύριστη στροφή
ενός βίου που τελειώνει...

10. ΕΝΑΣ ΘΙΑΣΟΣ

Ένας θίασος συνήθως ξετυλίγει
στο μυαλό μου παραστάσεις κωμικές
και δεν θέλει να μ' αφήσει και να φύγει
και τις ώρες μου τις πιο δραματικές.

Έχει στήσει τη σκηνή του κι έχει κάψει
στο μαρτύριο της ψυχής καταντικρύ
και περνούν με τη σειρά τους οι παλιάτσοι
κι οι ρολίστες οι μεγάλοι κι οι μικροί.

Κι ο καθένας με τ' αμίμητό του μπρίο
να με κάνει να γελάσω προσπαθεί.
Όμως θες απ' της μονάξιας μου το κρύο
που 'χει μέσα μου καιρό συσσωρευθεί.

Και γιατί με περιζώνουνε συμβάντα
που το κέφι μου πολύ βαριά χαλούν,
υποπτεύομαι πικρά κι ίσως για πάντα
λησμονήσουνε τα χείλη να γελούν...

Και φοβάμαι πως κι ο θίασος θα στέκει
και θα δίνει παραστάσεις βραδινές
στον στενού ρεπερτορίου του το στέκι
συνεχώς μπροστά σε θέσεις αδειανές.

11. ΕΠΥΛΛΙΟ

Σ' αυτή τη γη του παραδείσου
η ζήση δένει με την πέτρα
κι η πόρτα στέκει της αβύσσου
ορθάνοιχτη στα λίγα μέτρα.

Σ' αυτό το μαγικό βασίλειο
με του δημιουργού τ' αλφάδι,
κρυφτούλι παίζει με τον ήλιο
της νύχτας το βαθύ σκοτάδι.

Ο κόσμος πάλλεται στην έννοια
του δυνατού και του σπουδαίου
και χάνεται στα τιποτένια
του πρόστυχου και του χυδαίου.

Ο Λογισμός ψάχνει την νότα
της μελωδίας π' ανασταίνει
κι όσο πυκνώνουνε τα φώτα
τόσο η δυστυχία πλαταίνει.

Στης φύσης τις ανακνκλώσεις
τ' άστρα της Λογικής ανάβουν
κι οι δυνατές τ' ανθρώπου γνώσεις
αδυνατούν να καταλάβουν.

12. ΙΣΟΡΡΟΠΗΣΗ

Τα πάντα θα περάσουνε, τα βάσανα κι οι πόνοι
θα λάβουν με την ώρα τους τέλος οριστικό.
Κάπου θα πέσει τουφεκιά, θ' ανάψει ένα κανόνι,
θα γίνει μιά ανάσταση μετά από φονικό.

Τα πάντα θα περάσουνε, υπάρχει αρχή και τέλος
και όλα έχουν κίνηση ταχεία ή αργή.
Κι εκεί που τρύπησε μ' ορμή κάποιας οργής το βέλος
αναλαμβάνει ο καιρός να κλείσει την πληγή.

Όλα περνούν και φεύγουνε σαν το πουλί π' ανοίγει
προς άγνωστη κατεύθυνση τα δυνατά φτερά
και συναντά την δυνατή νεροποντή που πνίγει
και σε λειβάδια τελικά βρίσκεται ανθηρά.

Παντού υπάρχουν της φυγής οι πονεμένοι δρόμοι,
είναι πλατιές οι θάλασσες κι απέραντος η γη,
για κείνους που δεν άφησαν την ξενιτιά ακόμη,
για όσους δεν ξεκίνησαν ως τώρα την φυγή.

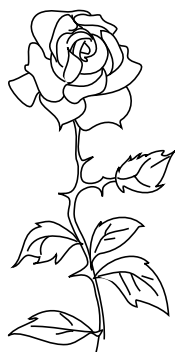
Τα πάντα περιστρέφονται περί τον άξονά τους,
τ' ανόμοια δεν έχουνε πάντοτε διαφορά
κι εκείνοι που σηκώνουνε τα κρύφια βάσανά τους
κι εκείνοι που δεν κρύβουνε την άμετρη χαρά.

Τα γεγονότα ανόμοιες χάντρες σε κομπολόι
και παίζονται στα δάχτυλα τ' ανθρώπινου καημού.
Κι ο χρόνος περιφέρεται και τα παιδιά του τρώει
μετά πολλής ορέξεως και άνευ δισταγμού.

Φεύγουνε ασταμάτητα της νιότης μας τα χρόνια
σαν τα πουλιά π' αφήνουνε παντέρημες φωλιές.
Αναπληρώνουν πρόσωπα απόντα, τα εγγόνια
και εις το δέντρο της ζωής δένονται φαμελιές.

Της ασταμάτητης ζωής η ρόδα γυροφέρει
με ένταση αμείωτη και δίχως διακοπή.
Από την μία αφαιρεί, από την άλλη φέρνει
έτσι ώστε το φορτίο της να το ισορροπεί.

13. ΑΝΕΠΙΣΤΡΟΦΟ

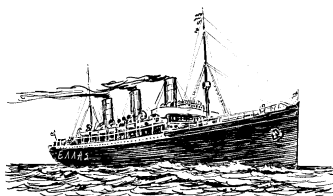
Να προσπερνούμε θάλασσες με κύματα βουνά
και το τιμόνι δυνατά να στρέφεται στο νότο.
Η βούληση να νείρεται λιμάνια μακρινά
και το κορμί να δέρνεται με του βοριά το χνώτο.

Σκουριά να τρώει το σκαρί και μπόρα τα πανιά,
να σημαδεύει κεραινός καταμεσής το φλόκο.
Κι η ζήση με τον κάματο και με την παγωνιά
βαριά να στροβιλίζεται στου πέλαγου το μπλόκο.

Ένας καημός στου καραβιού πλατιά την κουπαστή
στους γλάρους να σιγομιλά, στα κύματα να γνέφει,
ν' απλώνει σάμπως στ' ουρανού τ' αστέρια να πιαστεί,
να γέρνει σαν για να κρυφτεί μες στου καιρού τα νέφη.

Οι κρεμασμένες άγκυρες να προσδοκούν βυθό,
του ταξιδιού τ' ανέγνωρα να σκίζουν οι καρίνες
και στου κυμάτου τους αφρούς ονειρέμα ξανθό,
άμετρες να παραληρούν απατηλές Σειρήνες.

Κι εμείς ισόβιοι νοσταλγοί γι' ανθρώπινη χαρά,
με τις ελπίδες στων καιρών τις τρικυμίες ν' αντέχουν,
να μένουμε στου ταξιδιού τ' αδούλωτα φτερά
κι οι μανιασμένες θάλασσες λιμάνι να μην έχουν...

14. ΜΑΚΡΙΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Σάμπως να έχω από καιρό
της μοίρας μου ξεφύγει
και σ' ένα τόπο χλοερό
να έχω καταφύγει.

Και τραγουδώ με την αυγή
της άνοιξης την χάρη
και στην απόβραδη σιγή
τ' ολόγιομο φεγγάρι.

Σάμπως να έχω από πολύ
καιρό μετακομίσει
κάπου προς την ανατολή
κι αντίπερα στη δύση.
Και των ωδών μου οι στροφές
αχούν στη νηνεμία:
Να 'ταν τα νιάτα δυό φορές
τα γηρατειά καμία.

Σάμπως να μ' έχουνε ψηλά
τα νέφη ανεβασμένο
κι εγώ τον κόσμο χαμηλά
κοιτάζω τον θλιμμένο.
Κι από τη θέση μου αυτή
άσκοπα γυροφέρνω,
της λύτρωσής μου το στρατί
να βρω, δεν καταφέρνω.

Εδώ κι από καιρό πολύ
στου λογισμού την τάξη
αισθάνομαι σάμπως πουλί
λίγο προτού πετάξει.

Της νοσταλγίας μου πτυχή;
Ή της ζωής μου πόθοι;
Κι ακόμα μήπως η ψυχή
που την φυγή της νοιώθει;

Εδώ και κάμποσο καιρό
συχνά πυκνά ξεβγαίνω,
ελεύθερος κυκλοφορώ
κι ανέλεγκτα πηγαίνω.
Της φαντασίας τα φτερά
μας αφαιρούν τα βάρη,
δίνουν την άπιαστη χαρά
και της φυγής την χάρη.

Του ταξιδιού πανί λευκό
στα ρεύματα ανοιγμένο.
Σκαλί σκαλί στο Πολικό
τ' αστέρι μου πηγαίνω.
Με υπερτέρα εντολή
παίζεται το παιχνίδι.
Ψυχή μου, ώρα σου καλή
στο μακρινό ταξίδι.

15. ΑΝΑΠΗΡΙΚΟ ΚΑΡΟΤΣΑΚΙ

Πάντα φεύγει η σκέψη στ' ανοιχτά τ' απείρου
σ' ένα δίχως άκρη χώρο αστρικό
κι όλο εγκαταλείπω στη σκιά τ' ονειρίου
κάποιο καροτσάκι αναπηρικό.

Μούσα, ξεκομμένο από νυχτοπούλια
μείναμε ζευγάρι, σ' αίθριο ουρανό,
μας καλωσορίζει τρυφερά η Πούλια
και μας ραίνει ανταύγειες απ' Αυγερινό.

Κήρυκες διαπτόντων φωτεινά μηνούνε
την διάβασή μας στ' αστρικό κενό
κι έρχονται κοντά μας άστρα να μας δούνε
από έναν άλλον έναστρο ουρανό.

Στον μεγάλο δρόμο κάποιου γαλαξία
παρατεταγμένοι λόχοι Σεραφείμ
κι όπου άστρα ωθούνται μ' αδιαλλαξία
αυστηρά απωθούνται απ' τα Χερουβείμ.

Τα βουνά των γόων τ' απολησμονάμε,
σε γαλάζιες βρύσες πίνουμε φωτός
κι όσα μας βαραίνουν βάσανα ξεχνάμε
σ' ένα εξωκόσμιο δυνατό εκτός...

Όμως κρίμα, φτάνει πάντοτε από πέρα
μέσα από 'να αβέβαιο θάμπος πρωινό
και μας καθηλώνει η καινούργια μέρα
πάλι στο καρότσι τ' αναπηρικό.

16. ΜΥΘΙΚΟ

Στου παλιού καιρού τα χρόνια
μες στου μύθου την τροχιά
ζούσαν πονηρά τελώνια
και κακόβουλα στοιχειά.
Και τις νύχτες με κοντάρια
αντιτάσσονταν βαριά
κι απ' τις κορυφές λιθάρια
πέφταν στην κατηφοριά.

Με τις πρωινές λιακάδες
στα τρεχούμενα νερά
έστηναν κι οι ναϊάδες
του χορού τους τη σειρά.
Κι ήλιος μαγεμένος στ' άρμα
τ' ουρανού κάθε φορά
έκανε τον κάμπο χάρμα
και τη γη χρυσή χαρά...

Σύγκαιρα το παραμύθι
από ριζικό πικρό
βούλιαξε στη μαύρη λήθη
σάμπως πέτρα στο νερό.
Κι όπως η ζωή με θλίψη
ρεύει στην κακοτυχιά,
οι νεράιδες έχουν λείψει
κι απομένουν τα στοιχειά.

17. ΩΡΑ ΓΙΑ ΠΙΚΡΟ ΚΑΦΕ

Άναψε φωτιά στο τζάκι
ώρα μαύρου δειλινού
κι από το παλιό δισάκι
στρίψε φύλλα του καπνού.
Στου τσιγάρου τις τολύπες
που κυλούν απανωτές
άσβηστες τρεμίζουν λύπες
κι αναμνήσεις δυνατές.

Βάλε στη φωτιά το μπρίκι,
ώρα για πικρό καφέ
σύντροφε στην καταδίκη
στις θυσίες αδερφέ.
Σκύψε στο στερνό φλιτζάνι
βγες απ' όλα τα παλιά,
στων καιρών το ραμαζάνι
η ζωή μας μια γουλιά.

Στη φωτιά το μπρίκι βάλε
με γαλήνιο λογικό,
στων αγώνων το φινάλε
δεν υπάρχει μερτικό.
Μες σε κύκλους ανοήτους
κι ασυγκράτητες ορμές
κάποιοι βάζουν τη ζωή τους
κι άλλοι δρέπουν τις τιμές.

Ρίξε θύμησες στο τζάκι
να σταχτώσουν τη θρακιά,
ρούφα μια γουλιά φαρμάκι,
πάρε μια πικρή μπουκιά.

Του κατατρεγμού κολίγα
σταυραδέρφι της οργής,
μες στο λάκκο με τα λίγα
και με τα πολλά, στη γης.

Πέτα στη φωτιά και κάψε
τους παλιούς συλλογισμούς
και στην κρύα στάχτη θάψε
τους γενναίους ορισμούς.
Κλείσε και την ιστορία
μ' όλη τη ρητορική,
μας σερβίρουν θεωρία
κι απαιτούνε πραχτική.

Πιές το κώνειο και το ξίδι
ως την ύστερη σταλιά
κι άμε σύντροφε ταξίδι
στην αιώνια σιγαλιά.
Ήταν ένα παραμύθι
η ζωή μας, δυνατό,
γείρε μ' ελαφρά τα στήθη...
ετελείωσε κι αυτό.

18. ΧΙΜΑΙΡΙΚΟ

Σύννεφα μαύρα πύκνωσαν της λύπης τα μαγνάδια
και τρομαγμένη στέκεσαι καρδιά κι αδημονείς,
ανήλεα συσσωρεύονται της νύχτας τα σκοτάδια
και γύρω σου κανείς.

Αναμετρώντας θύμησες λογιάζοντας θυσίες
του παρελθόντος έρημες αυλόπορτες ανοιείς,
αγαπημένα πρόσωπα χαράζουν απουσίες
και γύρω σου κανείς.

Της γης τα λησμοβότανα βαθαίνουνε τις ρίζες
στα χώματα της άκαιρης ζωής της αλγεινής
και ξεμακραίνουν ράθυμες ημέρες κι ώρες γκρίζες
και γύρω σου κανείς.

Καρδούλα που ματώνεσαι και πηγαιμούς γυρεύεις
καταμεσής σ' αιώνιους σταθμούς αναμονής,
με τις βουλές της χίμαιρας απρόσμενα τελεύεις
και γύρω σου κανείς.

19. ΞΕΝΥΧΤΙ

Μεσάνυχτα δείχνουν οι δείχτες
σ' ένα ρολόι αντικρύ,
καρδιά μου μείναμε ξενύχτες
στην κάμαρα, σαν δυό νεκροί.

Η πένα, το χαρτί, οι σκέψεις
κι ο γερασμένος μας ο νους,
τρελός αυτός, κάνει επισκέψεις
συχνά σε κόσμους μακρινούς.

Ο πόνος, τόξο της σαΐτας
τα στήθια μας κατατρυπά,
τα πέταλα της μαργαρίτας
τέλειωσαν στο «δε μ' αγαπά».

Μα εμείς με πείσμα αντιβαστάμε
στα κύματα που μας χτυπούν,
φτωχή καρδιά, για ν' αγαπάμε
κι εκεί, που δεν μας αγαπούν...

20. ΣΚΥΘΡΩΠΟ ΔΕΙΛΙ

Διαβαίνει σκυθρωπό κι αυτό το δείλι
τα χείλη μαραμμένα και πικρά.
Στη μοναξιά δεν φάνηκε μια φίλη,
οι προσμονές διπλώνουν τα φτερά.

Το θάμπος της εσπέρας σιγοπέφτει
το περιβάλλον γίνεται μουντό.
Στης ξεγνοιασιάς τον εύθραυστο καθρέφτη
του τέλους κατεβαίνει το ριντό.

Διάβηκε σκυθρωπό κι αυτό το δείλι
δάκρυ πικρής βροχής ακολουθεί.
Σ' άγνωστες μοναξιές οι λίγοι φίλοι
έχουν κι αυτοί βαριά λησμονηθεί.

Διάβηκε σκυθρωπό το δείλι κι είναι
η νύχτα παγερή σαν να μη ζει.
Όμως εσύ στερνέ μου πόνε μείνε,
εμείς οι δύο θα φύγουμε μαζί...

21. ΟΙ ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

Τη νύχτα τα τσιγγάνικα βιολιά σιγοστενάζουν
στημένα στην αφώτιστη κι απέραντη ερημιά.
Στης δοξαριάς το στεναγμό ορθόσητα τινάζουν
της προαιώνιας φυλής τα μπρούτζινα κορμιά.

Εκστατικά λουφάζουνε τ' αγρίμια στα λημέρια
και μια ημεράδα διαπερνά την άγρια τους καρδιά.
Κι ως απ' το θόλο τ' ουρανού ξεκόφτουν πεφταστέρια
μοιάζει λουλούδια φωτεινά να τους πετά η βραδιά.

Δεν έχουν μερτικού πουγκί, κλήρας δεν έχουν χτήμα,
μηδέ σοδειά θεριστική σ' αμπάρι μέσα βιός.
Και μοναχά μια τρύπα γης, χωρίς σταυρό το μνήμα,
ως που να λιώσει το κορμί, ανήκει καθενός.

Τους γνέφουν σαγηνευτικά, αόρατες στις στράτες
σειρήνες και στο νεύμα τους εκστατικά μεθούν.
Γεννιούνται μες στην ερημιά, πεθαίνουνε διαβάτες
και στα Ηλύσια και κει ίσως να μη σταθούν.

Αιώνια διαβατάρικα πουλιά μαύροι τσιγγάνοι
μιά εικόνα διαφορετική σέρνετε της ζωής.
Ποιός ξέρει αν δεν ξεφύγατε απ' τη δική μας πλάνη
και σ' ένα νόημα μπήκατε, που τ' αγνοούμε εμείς...

22. ΕΙΚΟΝΑ

Άβουλες οι στιγμές και μ' έχουν σύρει
κι ώρες στέκω μπροστά στο παραθύρι
και μ' όραση πικρή κοιτάζω πέρα
τα δέντρα να σαλεύουν στον αέρα.

Στον ουρανό δυο σύννεφα διαβαίνουν
σαν να 'ρχονται και σάμπως να πηγαίνουν
με την ορμή στο στήθος ενός νόστου
στα βάθη τ' ανωνύμου και τ' αγνώστου.

Στου κήπου τις βραγιές ένα σπουργίτι
τη γης αναμοχλεύει με τη μύτη
και προσδοκά στ' αγώνα του τη νίκη
το φτωχικό μερίδιο που τ' ανήκει.

Ένα πουλί στο σύθαμπο φτερώνει
και μες σε μαύρους κύκλους στεφανώνει
τις περί λευτεριάς σκέψεις, στη θέα
ενός σιδεροδέσμιου Προμηθέα.

Άβουλες οι στιγμές κι έχω ξεμείνει
στων ημερών την άκρατην οδύνη
και νοιώθω καταπάνω μου τη Νύχτα
με τη στερνή στα χείλη καληνύχτα.

23. ΕΠΡΕΠΕ ΝΑΡΘΕΙΣ

Έπρεπε νάρθεις σαν αστέρι
απ' τη γαλήνη τ' ουρανού,
μ' ένα βαγιόκλαδο στο χέρι
μ' ένα χαμόγελο στο νου.

Έπρεπε νάρθεις σαν λουλούδι
πρωτάνθιστο σ' άνανθη γη,
σαν ατραγούδιστο τραγούδι
μέσα στην άηχη σιγή.

Έπρεπε νάρθεις σαν την αύρα
μες στον Απρίλη τον ξανθό,
δροσοσταλίδα μες στην λαύρα
πεταλουδίτσα στον ανθό.

Έπρεπε νάρθεις σαν την άχνη
σ' άλικο ρόδο σφαιριστό,
σαν βρεφικό στόμα που ψάχνει
τον μητρικό να βρει μαστό.

Έπρεπε νάρθεις. Κι ήρθες τώρα
που δάκρυνη πέφτει βροχή
και ξεφυλλίζεται στη μπόρα
μιά που σε πρόσμενε ψυχή.

24. ΔΕΣΠΟΤΙΚΟ

Δεσπότη χτύπα την καμπάνα
και ψάλλε ξόρκια στο στοιχειό.
Μαύρη βροχή στην Αλαμάνα
θολό νερό στον Σπερχειό.

Στους χρόνους τους πολιτισμένους
με τ' αναιώνια σταθμά,
δόξες τιμές στους πληρωμένους,
στους απροσκύνητους δεσμά.

Χτύπα το σήμαντρο δεσπότη
κάνε γιορτή ξεχωριστή,
μ' εγκώμια τίμα τον προδότη
μ' αφορισμούς τον μαχητή.

Ελλάδα μας που δεν πεθαίνεις
μες στους θανάτους που περνάς,
στα Μακρονήσια ξαποσταίνεις,
για νέες δόξες ξεκινάς.

25. Η ΒΑΡΚΑ

Στην αμμουδιά αποτράβηξε τη βάρκα
άτεγκτα με το χέρι του ο χρόνος.
Πνιγμένου ναυτικού άψυχη σάρκα
που ξέβρασε της θάλασσας ο φθόνος.

Τώρα τα ταξιδιάρικα όνειρά της
ακινητούν στα μαύρα απάνω φύκια
και μέσα απ' τα σπασμένα τα πλευρά της
άδεια περνούν κοχύλια και χαλίκια.

Κι ω πόσο τραγικά στη μοναξιά της
που οι στιγμές ατέλειωτες κυλάνε
τ' ακατανίκητα άλλοτε κουπιά της
μοιάζουν σκελετωμένα χέρια νάναι.

Ασίγαστα απ' του πέλαγου τα μάκρη
προσκυνητές τα κύματα σιμώνουν,
ρίχνουνε της συμπόνιας τους το δάκρυ
και τον αφρό τους λούλουδα απιθώνουν.

Κι όπως περνούν απάνω της οι γλάροι
ιερουργών θλιμμένων καραβάνια,
θαρρείς πως την ψυχή της έχουν πάρει
και την πηγαίνουν ίσια στα ουράνια.

26. ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Τα όνειρά μας ξέμειναν σάμπως σε μακρινά
λιμάνια κάποιοι ναυαγοί για πάντα ξεχασμένοι.
Πηγαίνουμε κι ερχόμαστε προς κι απ' το πουθενά
και μένουμε καταμεσής γης κι ουρανού χαμένοι.

Με της αυγής το πρώτο φως παίρνουμε το στρατί
γυρεύοντας ιδανικά στοργής κι αδελφοσύνης.
Και βρίσκονται στο διάβα μας βαρβάρων συρφετοί
και μας αμπώχνουν στους γκρεμούς της άμετρης οδύνης.

Το θέλουν οι πανάρχαιες των συνετών γραφές,
τ' αφήσαν κι οι πρωτόγονοι σημάδι στους γρανίτες.
Και μες στις διαιώνιες της γης περιστροφές
οι μοίρες μας συγκρούονται σκληρά με τους προφήτες.

Η φρόνηση δεν μπόρεσε μέχρι εδώ να βγει
και κάθετα τον γόρδιο δεσμό με μιας να κόψει.
Ο κόσμος παραδίνεται σύσσωμος στην οργή
και μάταια της προκοπής αναζητάει την όψη.

Δεν έχουνε τ' αξιήγητα σαφώς εξηγηθεί
και παραμένουν ασαφή τα κρυπτογραφημένα.
Ο κόσμος ψάχνει ριζιμιό λιθάρι να σταθεί
κι εμπρός του νέφη μελανά πυκνώνουν δακρυσμένα.

Αιώνες αναπάντητα τα πως και τα γιατί
από τις διαφορούμενες Κασσάνδρες και Πυθίες.
Το δίκαιο τ' οροθετούν αλλιώς οι συνετοί
κι αλλιώς της γης οι δυνατοί χαράζουν τις ευθείες.

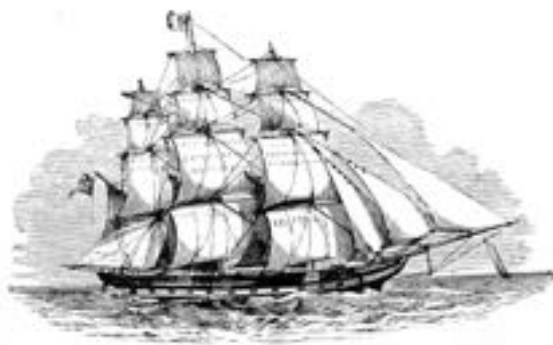

27. ΦΥΓΗ

Καιρούς πολλούς σχεδίαζε να φύγει στις Ινδίες
κι όλο πλεούμενα στο νου σκάρωνε και σχεδίες.
Τις νύχτες απ' των στεναγμών το τραγικό κρεβάτι
φτεροκοπούσε στ' ανοιχτά των οριζόντων πλάτη.

Χωρίς χιτώννα και χωρίς χειροπιαστήν ουσία
σ' άπιαστους δρόμους άγωνα μας σέρνεις, φαντασία.
Μάχεσαι στους ωκεανούς, αδρασκελάς τα νέφη
και τρέχεις όθε πεθυμιάς ονείρεμα σου γνέφει...

Καιρούς πολλούς σχεδίαζε να φύγει στις Ινδίες
με τις φρεγάτες των καημών, του πόνου τις σχεδίες.
Κι έμεινε με την παγερή ματιά του στο κρεβάτι
στραμένη προς της σίγουρης φυγής τ' άπιαστα πλάτη.

28. ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Η συλλογή βαριά και σιγοπέφτει
στην όψη του κρυστάλλινου καθρέφτη.
Χλωμή μορφή και γύρω της πυκνώνει
η κρύα των καιρών στάχτη και σκόνη.

Φθινόπωρα γυμνά, σύννεφα γκριζα
τη σκαλιστή βαραίνουνε κορνίζα.
Κρυφός καημός, πικρό το δάκρυ βγάζει
κι αδρά την επιφάνεια χαράζει.

Παραμυθένια κι άπιαστα παλάτια
στης προσμονής τις άκριες κομμάτια.
Όνειρα συντριμμένα και ξεφτίδια
στης μοίρας τ' ασυλλόγιστα παιχνίδια.

Βαριά μια συλλογή κι όλο ξεπέφτει
μες στην ευαισθησία του καθρέφτη.
Κι ως απ' το είδωλό του δεν χωρίζει,
άλυτο, ποιός στους δυό, πρώτος δακρύζει...

29. ΙΔΑΛΓΟΣ

Ήθελα να φύγω κι ένα κύμα
να με φέρει λόγιαζα γλυκό
από της ζωής το μαύρο κρύμα
σ' έναν άλλο κόσμο λογικό.

Ήθελα να φύγω κι είχα στρέψει
στ' άστρα τη ματιά μου και το νου,
μ' είχαν με το λάμπος τους μαγέψει
και με την αγνεία τ' ουρανού.

Ήθελα να φύγω κι όμως ένα
ριζιμιό κι εγώ δεν τρώ της γης
διασκορπίζω σκέψεις -μαραμένα
φύλλα- στους ανέμους της οργής.

Και στο χώμα δέσμιος παραμένω
ιδαλγός ονείρων και φυγής
κι από τα σκαλιά της λήθης βγαίνω
στην πλατιά κοιλάδα της σιγής...

30. ΟΙ ΡΙΜΕΣ ΤΩΝ ΞΕΧΑΣΜΕΝΩΝ

Απόψε λέει – εγώ κι εσύ,
πήραμε θάλασσα χρυσή
κι η βάρκα λάμπει.
Κι ότι δεν έκαμα παλιά
κι ότι δεν μπόρεσες αλιά
ο νους το κάμνει.

Εσύ ρυθμός μου φτερωτός
κι εγώ δικός σου σταυραϊτός
κι είναι και τ' άστρα.
Που μας ξανάβουνε το νου
και μας ανοίγουν τ' ουρανού
τ' άπαρτα κάστρα.

Των πύργων έκπαγλη κυρά
κι έχεις τα μάτια φλογερά
κι υγρά τα χείλη.
Και σ' αντιγράφω τρυφερή
στους συνειρμούς μου με κερδί
και με κοντύλι.

Σαν Αφροδίτη κι Αθηνά
σε φέρνουν σύννεφα γκρενά
σ' άλλους αιώνες.
Σ' αυτούς που τρέχουν μ' αριθμούς
και χτίζονται σ' άλλους ρυθμούς
οι Παρθενώνες...

Απόψε σαν εγώ κι εσύ
στης φαντασίας το κρασί
βαριά πιωμένοι.
Κι ανάμεσά μας τα βουνά
κι ανταμωθήκαμε ξανά
δυο ξεχασμένοι.

31. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΕΙΣ

Πρέπει να φύγεις δυνατά κι αποφασιστικά
πέρ' απ' τα καθημερινά κι από τα τετριμμένα.
Και να χαράξεις βήματα βαριά κι οριστικά
σε πλαίσια πνευματικά κι αγνάρια φωτισμένα.

Πρέπει να φύγεις, να στραφείς σ' ολύμπιες κορυφές
χωρίς στιγμές ανάπαυλας κι ώρες νωθρής αργίας,
κάτω από ξάστερο ουρανό, στρατές να βρεις κρυφές
που θα σε φέρουν στο ναό της θείας δημιουργίας.

Κι όταν μια μέρα, τη χρυσή λάβεις ανταμοιβή
για ό,τι δημιουργικό έχει η ψυχή σου στήσει,
τότε θα δεις πόσο η ζωή μας είναι ακριβή
και πόσο τ' άδικο γι' αυτόν που θα την σπαταλήσει...

32. ΤΟ ΣΥΝΟΡΟ

Μου τύλιξαν τα σύννεφα το φόντο τ' ουρανού,
σκόρπια τ' αστέρια εδώ και κει σχισμένες αναμνήσεις.
Μέσα στον κουρασμένο μου μάτια πασκίζω νου
να ξεδιαλύνω απόμακρες της νιότης συγκινήσεις.

Την ύστερη της ύλης μου οριστική σιγή
μοιραία κι αναντίρρητα υιοθετεί το φως μου.
Γυμνοί φτάνουμε απ' άγνωστη περιοχή στη γη
και ξαναβγαίνουμε γυμνοί στο σύνορο του κόσμου.

33. ΕΡΩΤΙΚΟ

Είναι ώρα να το πω
το μεγάλο μυστικό μου,
γείρε μέσα στ' όνειρό μου
να σφραγίσεις το σκοπό.

Στα περβόλια της σιγής
θέρισα τις μαργαρίτες
κι είναι με τους σταλαχτίτες
της παιδιάστικης αυγής.

Πριν μαράνει ο καιρός
τον ανθό στο πέρασμά του
κι απογείρει του θανάτου
της καρδιάς ο θησαυρός.

Στης αγάπης τον ιστό
σαν μια ύπαρξη αράχνης
σφιχτοδέσου και μη ψάχνεις
πιο τρανό στον κόσμο αυτό.

Ας απλώσει η προσευχή
των ονείρων μας των πρώτων,
τ' αγνό μόσχο των ερώτων
που σφραγίζει η ψυχή.

Κι ως που να 'ρθει των χειλιών
το αμίλητο φινάλε,
τον αιώνιο ύμνο ψάλλε
με τους τόνους των φιλιών...

Μοιάζει η ανέραστη ζωή
χωρίς ρόδα περιβόλι,
σαν ερειπωμένη πόλη
κι άνοιξη χωρίς πνοή.

Σ' ένα τόνο ερωτικό
σταυροβελονιά τη ρίμα,
σ' ενός λυρισμού το ντύμα
γράφω το δοξαστικό.

Να το πάρουν οι γενιές
να το παν χείλη με χείλη
και να λάμψουν άστρα κι ήλιοι
σου καημού τις γειτονιές.

Κι ένα γιορτερό πρωί
ν' ακουστεί: - Ανθρώποι δείτε,
ήρθε ο Έρωτας, χαρείτε
την ιδανική ζωή!!!

34. ΜΙΝΟΥΕΤΟ

Η μάνητα ξεθύμανε της βαρυχειμωνιάς,
δροσιά στον κάμπο κύλισε των κορυφών το χιόνι
και στα κλωνάρια τα λιγνά της κιτρολεμονιάς
πλούτος λευκός των λουλουδιών το μύρο ξεδιπλώνει.

Τα χαμομήλια πρόβαλαν φανταχτερή στρατιά
νότα μυριόχρωμης χαράς γης ανανεωμένης
κι ένα που λάλησε πουλί βαθιά στη ρεματιά,
διάχυτος διάβηκε παλμός ψυχής ερωτευμένης.

Χρυσός στη δύση θησαυρός, πορφύρα στην αυγή,
φωτοδιάγεια στη ματιά, παναρμονία στους ήχους,
στη μουσική της έξαρση συνθέτοντας η γη
στα μινουέτα της περνά τους λυρικούς της στίχους.

Στοχαστική συγκίνηση στη βραδινή σιωπή
και ρεμβασμός στων αστεριών τη φαντασμαγορία
και διαμαντένια δάκρυα που δένουν τη νωπή
κι άλυτη των αυγερινών ωρών αλληγορία.

Το θάλπος μύρια πράγματα στους κόλπους του ξυπνά,
χάρη παίρνουν τ' ασήμαντα, τ' ανόητα σημασία
και μέσ' από τον θάνατο τον πρόσκαιρο περνά
η ζήση και φτερώνεται μες στην αθανασία.

35. ΕΛΠΙΔΑ

Θα περιμένω την αλύγιστη φωνή
της αρετής σαν αύρα να κινήσει
κι ας είναι γύρω νύχτα σκοτεινή
κι ας έχουν οι πορειές τριγύρω κλείσει.

Θα περιμένω τ' ακατάλυτα πανιά
σου γυρισμού δεμένα το κατάρτι
κι ας έχει των καιρών η τρικυμιά
σβήσει πολλά σημάδια μες στο χάρτη.

Θα περιμένω της αγάπης τον ανθό
στ' άνυδρο περιβόλι να βλαστήσει
κι ας έχει λείψει τόσο τ' αγαθό
κι ας έχει το κακό κυριαρχήσει.

Θα περιμένω της συμπόνιας τα λευκά
φτερά, που τις ελπίδες μας πλαταίνουν.
Κι αλίμονο σ' αυτούς που τραγικά
απόκαμαν και πια .... δεν περιμένουν.

36. ΟΙ ΣΚΙΕΣ

Με ξέχασαν οι ζωντανοί, κανένας δε μου κρένει,
τα βάσανα δε μου ρωτούν που κλείνω στην ψυχή,
με συντροφεύουν μοναχά καμπόσοι πεθαμένοι
που φτάνουνε τ' απόβραδα συχνά με τη βροχή.

Στην κάμαρά μου ξεπηδούν άυλες σιλουέτες,
ξεθωριασμένες στο βαρύ πέρασμα του καιρού
και το χορό τους σέρνουνε θλιμμένες μαριονέτες
καθώς θα γυρογράφανε κυράδες του νερού.

Κι όπως εκστατικός βουβός κι αμήχανα κοιτάζω
ν' αχνοδιαγράφουν σε ρυθμό τον κύκλο τους αργό,
πόσο, αναλογίζομαι, παράξενα τους μοιάζω
κι ανάμεσό τους μια σκιά αισθάνομαι κι εγώ...

Το παραθύρι μου θαμπό κι αν κάποτες ανάψει
φωτάκι, στον απέραντο ορίζοντα, μικρό,
μέσα στην παγερή βραδιά το λάδι του θα κάψει
σαν καντηλάκι π' άναψαν σε προσφιλή νεκρό.

Με ξέχασαν οι ζωντανοί, μα σεις οι πεθαμένοι
ας έρχεστε τ' απόβραδα συχνά με τη βροχή.
Μια νύχτα φθινοπωρινή, βαριά συννεφιασμένη
κι εγώ μαζί σας στων σκιών θα ρθώ την περιοχή.

37. ΤΟΠΙΟ ΓΚΡΙΖΟ

Συντριβουν πέτρες ο χιονιάς κι η παγωνιά
μες στις απέραντης ερήμου τις εκτάσεις
και μαύρη μοίρα των καιρών, στη σκοτεινιά
γυρεύεις μάταια μια γωνιά να λημεριάσεις.

Έχουν χαθεί των οραμάτων οι ναοί,
στυγνός εγκέλαδος χτυπάει και γκρεμίζει
και μες στο βούρκο των παθών τους οι λαοί
κι ένας λιμός κι ένας λυγμός τους ξεκληρίζει.

Μ' αβέβαιο βήμα παραπαίουν οι καιροί
κι ένας της πλάνης λογισμός αδέξια ψάχνει
των κεκλεισμένων ουρανών κάποιο κερδί
να σημαδέψει με γραμμές αχνές μια πάχνη.

Σ' αυτή την ώρα της απόκοσμης οργής
μικρό δεν φαίνεται παρήγορο σημάδι
κι ένας πλανήτης, ο πανέμορφος της γης
γίνεται πόρτα ξανοιγμένη προς τον Άδη.

Τούτος ο κόσμος με κοινή την ενοχή
μόνος τυφλά μονογραφεί τον θάνατό του,
όσο δεν βρίσκει μες στην ίδια του ψυχή
την απαρχή του λυτρωμού και τον θεό του.

38. ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Στη σκοτεινή μου κάμαρα τις νύχτες περπατούν,
όπως σ' εσπερινό ουρανό, σκούρων πουλιών περάσματα
κι ως τα βαθιά χαράματα σ' αγρύπνια με κρατούν
ηρωικά, μαρτυρικά κι ιστορικά φαντάσματα...

«Να ζει κανείς ή να μη ζει» ο Άμλετ με ρωτά,
τέτοιο κατάντημα ζωής δεν είναι ούτε για σκύλους.
Κι όπως σε νέφη χάνεται, ο Ναζωραίος μετά
σεμνός περνάει δείχνοντας του μαρτυρίου τους ήλους.

Ύστερα φτάν' ο Όμηρος με τους στοχαστικούς
ύμνους στον Οδυσσέα του σε θάλασσες και τόπους
κι ο Διογένης με φανό και προβολείς ηλιακούς
να ψαχουλεύει άνθρωπο να βρει μες στους ανθρώπους.

Ο Πλάτων ασταμάτητα με πείσμα φλυαρεί
εις την περί του έρωτος φιλοσοφία γνωστή του
και φεύγει αργοκινούμενος καθώς τα «πάντα ρει»
ακούγεται η βραχνή φωνή να λέει του Ηρακλείτου.

Ο Διάκος στο σουβλί σκληρά με το «για δεσ καιρό»,
ο Ρήγας το τροπάρι του να ψάλλει τ' απολλώνειο
και ο Σωκράτης ο σοφός με ύφος στωικό
ν' αποστραγγίζει ηδονικά της κούπας του το κώνειο.

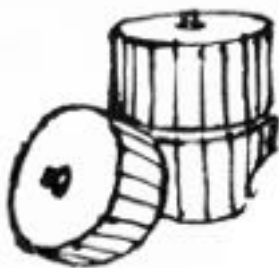
Μ' όλα τα γιαταγάνια του, σαν τότε σταυρωτά,
ψηλός λεβέντης σταυραϊτός περνά κι ο Μακρυγιάννης.
Για του λαού σου την τιμή, φωνάζει θαρρετά,
θ' αγωνιστείς, θ' αντισταθείς κι ολόρθος θα πεθάνεις.

Με το «Λυχνάρι» του οδηγό μέσα στη σκοτεινιά
αφορεσμένος, μ' όλης του της πίστεως το πλάτος,
περνά και τα «Μυστήρια απ' την Κεφαλλονιά»
ανιστορεί λεπτόφωνα ο γέρο Λασκαράτος.

Χακί ντυμένος και ψηλός του Καρυωτάκη ο Μιχαλιός
εκπαιδευμένος άριστα στα όπλα του ατόμου,
στριφογυρνά στα χείλη του ο πόθος ο παλιός:
«κυρ δεκανέα άσε με να πάω στο χωριό μου».

Πιο πίσω στέκετ' ο Σουρής βρίζοντας συνεχώς
πρωθυπουργούς και βασιλείς, λογίους, δεσποτάδες
και στη φιλοσοφία του βρίσκει και κείνος πως
ο έρωσ ερωτοτροπεί με τους πολλούς παράδες...

Στη σκοτεινή μου κάμαρα τις νύχτες ξεπηδούν
σκιές απ' τον ακένωτο της δόξας αμφορέα
και μου μιλούν κι ανιστορούν, χειρονομούν και τραγουδούν
τροπάρια που 'ναι ανήμπορα στη λύρα του Μορφέα...

39. ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ

Λαοί στα χείλη των αβύσσων
αιώνες ψάχνουνε να βρουν
θύρες χαμένων παραδείσων
που πάντα κάπου καρτερούν.

Ζητούν δεξιά, ξερβά γυρεύουν
κοιτούν τ' απάνω θαρρετά,
στα τρίγυρά τους ψαχουλεύουν,
μπαίνουν στα πριν και στα μετά.

Άκρη φωτός δεν ξεδιπλώνει
στ' αβέβαιου την περιοχή,
νυχτώνει και δεν ξημερώνει,
πόνος και θλίψη στην ψυχή.

Θύρες χαμένου παραδείσου
ψάχνεις ανθρώπινη καρδιά
κι έχουν τελώνια της αβύσσου
αρπάξει τα χρυσά κλειδιά.

40. ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Τ' αγαπημένα πράγματα συχνά μας προσκαλούν
σιγαλινά μας κρένουνε και μας χαμογελάνε,
σ' ένα, καιρών αλλοτινών, γιορτάσι μας μιλούν
και σ' έναν κόσμο τρυφερό στοχαστικά μας πάνε.

Σε μακρινές μας φέρνουνε χαμένες γειτονιές,
τις ιστορίες του παλιού καιρού τους ξαναλένε
και δείχνοντάς μας του σχολειού τις τόσες μορφονιές,
απάνω σε θυμητικές φωτιές, οι μνήμες καίνε.

Τ' αγαπημένα πράγματα ναυάγια στον καιρό,
χαμένα στην αφάνεια και διάσπαρτα στη λήθη,
ανάρια μ' έναν ψίθυρο δικό τους τρυφερό,
μας δίνουν της χαμένης τους ζωής το παραμύθι.

41. ΑΠΟΚΛΗΡΟΙ

Απόψε πέφτ' η ξαστεριά
κατάστηθα σαν μαχαιριά
και με λαβώνει.

Κι η ματωμένη μου πληγή
στην παγωνιά και την σιγή
βάφει το χιόνι.

Των δέντρων τα γυμνά κλαδιά
μου μαστιγώνουν την καρδιά
χωρίς αιτία.

Κι αδειάζοντάς μου την ψυχή
μου την γεμίζουν ενοχή
και αμαρτία.

Δραπέτης από φυλακή
κι η μοναξιά μου δω κι εκεί
τις πόρτες κρούει.

Στα σύνορα του καθενός
κι ο κόσμος τόσο μακρινός
και δεν ακούει.

Απόψε πέφτ' η ξαστεριά
επάνω μου σαν μαχαιριά
και με ματώνει.

Ένας κι εγώ χωρίς κερί
και μύριοι γύρω μου νεκροί,
ψυχροί και μόνοι...

42. ΠΑΛΙΟ ΡΟΛΟΪ

Βαθιά στα στήθια μια καρδιά σαν τ' άγρουπνο ρολόι,
του χρόνου το περπάτημα σφυγμομετράει πιστά,
οι χτύποι συνοδεύουνε τον πόνο, καθώς τρώει
ισόβια προμηθειϊκός γύπας, σπαραχτικά.

Περαστικοί μιας άγονης γραμμής, τραβούν οι ώρες
και μιας χαμένης χίμαιρας τ' αγνάρια ακολουθούν,
πουλιά π' αναζητήσανε και δεν βρήκαν τις χώρες
του ήλιου κι αλαργεύουνε στο χάος για να χαθούν.

Κόρη χλωμή φυματική στην άκρη, η προσδοκία
κι ούτε που καθρεφτίζεται σαν άλλοτε παιδί,
κάποια στο προσκεφάλι της παυσίπονα δισκία
γράφουν για μια ανακούφιση που δεν την έχει δει.

Πιστό στο στήθος η καρδιά ρολόι κι έχει χτυπήσει
άγρουπνο σ' όλα της ζωής τα περιστατικά
κι έτσι που ξεκουρδίστηκε πάει να σταματήσει
απάνω στ' ακατάλυτο μηδέν, οριστικά...

43. Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΧΑΣΜΟΥ

Μη μου μιλάς απόψε Μούσα
και στίχους λυρικούς μη λες,
πρόστυχα μας κυκλώνουν λούσα
κι οι σκέψεις μένουνε θολές.
Πάλιωσαν τα δικά σου γούστα
τα φώτα σ' έκαναν φτωγή,
τώρα μπροστά στη μίνι φούστα
τα μάτια στέκουν προσοχή.

Μη μου μιλάς Μούσα μου δόλια,
οι νύχτες περπατούν βαριές
και παραβγαίνουν στα πιστόλια
τα ρόπαλα κι οι μαχαιριές.
Τα ρήματά σου τα σπουδαία
διέγραψέ τα θαρρετά,
οι μόδες θέλουν τα λαθραία
και τα σκληρά ναρκωτικά.

Μούσα για παπιγιόν και σμόκιν
και κρινολίνα γιορτινά
μη ψάχνεσαι, χυδαία σόκιν
κυκλοφορούνε και γυμνά.
Κέντρα κι απόκεντρα κεντροάκια
κονσομασιόν και στριπτιζέζ,
λεφτά, λουλούδια, παλαμάκια
και κόστος στις φτηνές ντιζέζ.

Μη μου μιλάς Μούσα θλιμμένη,
σε δρόμο φτάσαμε στενό
και πού να βρεις τον Διογένη
να σου δανείσει το φανό.

Χωρίς της Νέμεσης τους νόμους
τη δίκια λυρική στροφή
διαβήκαμε τους υπονόμους
και φτάσαμε στα ριφιφι.

Μη μου μιλάς Μούσα συμβία
κράτα την πόρτα σου κλειστή,
τρόμος κυκλοφορεί και βία
κι η καραμπίνα του ληστή.

Στον κόσμο τον διεστραμμένο
θέση δε βρίσκεται τιμής
κι εσύ βαγόνι σκουριασμένο
θυμίζεις, παλαιάς γραμμής.

Μούσα, μητέρα της αγάπης
και της συμπόνιας αδερφή
σ' αυτά τα χρόνια της απάτης
μείνε παρηγοριά κρυφή.
Και με το στίχο σου να ρέει
σαν Ιορδάνης ποταμός,
άφθαρτος, των φθαρτών να λέει
πως δεν πεθαίνει ο στοχασμός...

44. ΑΝΩΦΕΛΟ

Γλυκά σε κρυφοκοίταζα κι ήθελα να στο πω
μ' ένα φιλί στο μέτωπο, στο χέρι μ' ένα χάδι
και μέχρι να 'ρθει το βαθύ στα χείλη «σ' αγαπώ»
η μέρα κύλαγε γοργά κι έπεφτε το σκοτάδι.

Μήνες και χρόνους πρόσμενα τον λόγο ν' ακουστεί
κι ήταν πλατύς ο στεναγμός κι ασήκωτο το ρήμα
και προχωρούσαν οι καιροί στου χρόνου την κλωστή
μέσα στις ώρες της σιγής και στις σιωπής το κρίμα.

Και τώρα που μας άφησε πίσω της η ζωή
ποιόν ωφελεί το «σ' αγαπώ» που μένει στην ψυχή μου.
Εσύ στα χρόνια σου κυρτή, βαριά στην ακοή
κι εγώ μέσα στα πάθια μου και στη βραχνή φωνή μου.

45. ΣΙΩΠΗΛΟΙ ΔΙΑΒΑΤΕΣ

Στις λεωφόρους σιωπηλοί διαβάτες βιαστικοί
σαν κουρδισμένοι τα βαριά χτυπάνε βήματά τους,
μιας άγνωστης κατεύθυνσης περάτες τραγικοί
μ' εφόδιο κι αποσκευές τα μύρια κρίματά τους.

Το βλέμμα τους αδιάφορο και πάντα παγερό,
αγέλαστοι και κατηφείς, εστερημένοι τρόπων,
στον εαυτό τους έγκλειστοι και σαν από καιρό
πανέτοιμοι ν' απαρνηθούν τις σχέσεις των ανθρώπων.

Αυτόματα κι ανέκφραστα της άσφαλτου ρομπότ
με μια δίχως αισθήματα στα στήθη μπαταρία,
φιγούρες μοίρας τραγικής ενός συγχρόνου Λωτ
οδοιπορούν σε μια χωρίς επιστροφή πορεία.

Κόρνες, φανάρια, σήματα, φρένα, στροφές, τροχοί
μέσα σε μια δαιμονική ταχύτητα γυρνάνε
και βάλλοντας ανηλεώς τη σύγχρονη ψυχή
στοχεύουν ασταμάτητα κι αλύπητα χτυπάνε.

Μεσ στον κομπιούτερς τους καιρούς, στους χρόνους των Νομπέλ
και βολεμένοι στον πολύ καταναλωτισμό μας,
από το νέφος το βαρύ κι από τα ντεσιμπέλ
μπερδεύτηκαν οι συνειρμοί μέσα στον λογισμό μας.

Ο κόσμος με το σίδερο και το βαρύ μπετόν
σε μιαν αρνητική ζωή περνάει βασανισμένη.
Κι η σκέψη συλλογίζεται, πώς είναι δυνατόν
από θεό, τόσο φριχτή ζωή, να 'ναι δοσμένη.

Στους κρότους του πολιτισμού το σύμπαν αντηχεί,
συστήματα μηχανικά στο διάστημα πετάνε
κι ανυπεράσπιστοι λαοί κι αβάσταχτα φτωχοί
στις μέρες της συγκομιδής αλύπητα πεινάνε.

Τούτος ο κόσμος ο πολύς κι όσο ποτέ σοφός
που μες στις ασοφίας του τα κύματα κυλάει,
τυφλωτικά θαμπώθηκε στις δόξας του το φως
και δε γνωρίζει κατά πού τη μοίρα του τραβάει.

Στις λεωφόρους τραγικοί διαβάτες των καιρών
αντάξιοι των αγαθών, ισάξιοι των αγγέλων,
απ' το βαθύ μας παρελθόν φτάνουμε στο παρόν
απεγνωσμένα ψάχνοντας αν απομένει μέλλον...

46. ΝΥΧΤΕΣ ΧΕΙΜΩΝΑ

Θα 'ρθουν οι κρύες νύχτες του χειμώνα,
τ' αγνάδια τους θα γράφουν στη βροχή,
οι ώρες στη βουβή τους προσευχή
θα σκύβουν στον ανέμων την εικόνα.

Χλωμό καντήλι πάνω στην κολόνα
ο γλόμπος θα τρεμίζει της ΔΕΗ
και μια θα περιφέρεται ψυχή
στην αδειανή της σκέψης πολυθρόνα.

Στου σκότους τ' αξεδιάλυτο μυστήριο
ο τρόμος θα χτυπήσει μ' αστραπές
του τρέχοντος καιρού το προσκλητήριο.

Κι από τις κατασκότεινες σκεπές
οι στάλες από δάκρυ και σιωπές
θ' ασπάζονται της γης το σιωπητήριο.

47. ΩΡΕΣ ΣΙΩΠΗΣ

Κράτα τους πόνους σου κρυφά στο χώρο της σιωπής
σαν τους παπύρους τους παλιούς τους καταχωνιασμένους
κι αν πεθυμιές αβάσταχτες σε φέρουν να τους πεις
έβγα και μίλα στους καιρούς τους ανεμοδαρμένους.

Κράτα τους πόνους σου βαθιά στους χώρους της σιγής
ασάλευτους στα χείλη σου κι ανέκφραστους στα μάτια.
Ο στεναγμός ασύλληπτος κι απέραντος της γης
με τις ανθρώπινες καρδιές θρύψαλα και κομμάτια.

Κράτα τους πόνους μυστικά στα βάθη της ψυχής
και μην προσμένεις κανενός τον οίκτο να σιμώσει
και μόνο στις απόλυτες στιγμές μιας προσευχής
να προσδοκάς τη δύναμη που θα σ' απολυτρώσει.

48. ΕΝ ΜΕΣΩ ΘΕΩΡΙΩΝ...

Εν μέσω θεωριών και προγραμμάτων
συντρίμματα θεμάτων κι αισθημάτων
κι ανάμεσα στα συν και τις προθέσεις
κυρίαρχες του πλην οι καταθέσεις.

Εν μέσω θεωριών και προγραμμάτων
σωπαίνουν οι φωνές των αθανάτων
και φτάνουν των αιώνων τα γραμμένα
στον πάγο και στα χιόνια χαραγμένα.

Εν μέσω θεωριών και προγραμμάτων
θεριεύουν οι χοροί των φαντασμάτων
και τρίγυρα στο κέφι των κηφήνων
ουρλιάζουν οι σειρήνες των Σειρήνων.

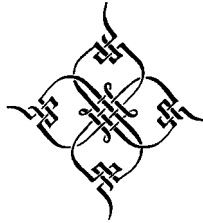
Εν μέσω θεωριών και προγραμμάτων
τ' άσματα χαμηλώνουν των ασμάτων
και στον προσπαθειών τις συμφωνίες
χτυπούν τα φάλτσα κι οι παραφωνίες.

Εν μέσω θεωριών και προγραμμάτων
χλωμιάζουν οι μορφές των αγαλμάτων
και μπαίνουν στις διαφάνειες των μαρμάρων
παραχαράξεις σύγχρονων τατάρων.

Εν μέσω θεωριών και προγραμμάτων
τα τέλματα πυκνώνουν των τελμάτων
κι ένα χαλάζι δέρονοντας ξεβάφει
ό,τι γραμμένο μ' αίμα και χρυσάφι.

Εν μέσω θεωριών και προγραμμάτων
ξεφτίδια κι αποκόμματα κομμάτων
και στου πολιτισμού την όποια δόξα
πυρά διασταυρούμενα και τόξα.

Μες στα θυσιαστήρια των μετώπων
χαμένο δάκρυ κι αίμα συνανθρώπων.
Διασυρμός και σφάλματα σφαλμάτων
εν μέσω θεωριών και προγραμμάτων.

49. ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

Κεντάει με λινή κλωστή σε κυκλικό τελάρο
τον ναυτικό στην κουπαστή, στα κύματα τον γλάρο.
Στο κέντημά της το λινό βάζει λαμπρό στολίδι,
τον ήλιο πάνω στο βουνό, τ' ανθάκι στο γρασίδι.

Κεντάει με τη μεταξωτή κλωστή, χρυσά κουδούνια,
τον μακρινό προματευτή, τ' αγέννητο στην κούνια.
Την μυστική της προσευχή στο βελονάκι δένει
με πίστη και μ' απαντοχή στην Κεχαριτωμένη.

Κεντώντας με λινή κλωστή το κέντημα τελεύει,
έχουν τα νιάτα ξοδευτεί κι η προσμονή στερεύει.
Μοίρες προστρέξετε στη νια κι εσείς Άγιοι Σαράντα
προτού διαβούν τα εικοσιεννιά
πριν φτάσουν τα σαράντα.

Με ζήλο και με περισσή νυχτοήμερη φροντίδα
κεντάει με κλωστή χρυσή των χρόνων την ελπίδα.
Κι οι χρόνοι κάνουνε φτερά και βιαστικά πετάνε
κι οι προσμονές φύλλα ξερά στον άνεμο σκορπάνε.

Κεντώντας με λεπτή κλωστή λυγίζει το βελόνι,
η θύρα μένει σφαλιστή κι ο βίος ερημώνει.
Σκληρός της τύχης ο τροχός, λίγοι θνητοί τον φτάνουν
κι οι πλείστοι ζούνε δυστυχώς μόνο για να πεθάνουν...

50. ΕΛΕΓΓΕΙΟ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΒΑΡΝΑΛΗ

Δάσκαλε, με σβηστή ματιά κι ασάλευτο κορμί,
αυτό π' άλλότες έσφυζε στις νιότης την ορμή,
σαν δέντρο τώρα που 'ριξε ο κεραυνός κι η μπόρα.
Περάτης του Αχέροντα περνάς τη γήινη γραμμή
προς την αιωνιότητα, ευλογημένη η ώρα.

«Ω χώμα που τραγουδιστά σε πίνει ο πεύκος ο βαθύς».
Αχ! Χάιδεψέ του τα μαλλιά της κεφαλής του της σεπτής
κι ο ύπνος του ο αξύπνητος, στην αγκαλιά σου κάνε
στο φως μιας αβασίλευτης να νείρεται αυγή
που μέσα της αμέτρητα πουλιά θα τραγουδάνε.

Σπαθί και πένα ο στοχασμός τα κράτησε ζευγαρωτά,
τον δρόμο πάντα ξάνοιγες αήττητος μπροστά
κι όσο κι αν ήταν δύσβατος, στιγμή δεν τον αρνιόσουν.
Κι ας σφάλιζες δογματικά στα στήθη σου πιστά
το «όσες φορές κι αν γεννηθείς, τόσες θα σε σταυρώσουν».

Ταχειά δραπέτες πρόσχαροι της ερωτιάρας αγκαλιάς
τα σχολιαρούδια, ανέμελα πουλιά της πασχαλιάς,
θα ξεκινούνε την αυγή και θα γυρνούν το δείλι,
με τη στροφή στα χείλη τους της απολλώνειας σου λαλιάς
που θα τη σημαδεύουνε στην πλάκα με κοντύλι.

Κι εμείς π' ανηφορίσαμε στον ίδιο Γολγοθά
κλάψαμε και πονέσαμε για στοιχειώδη αγαθά
κι η νιότη μας, μας έταξε δόξες τιμές και ελέη.
Ο λόγος σου στη θύελλα όρτσα θα μας βοηθά
το δρόμο να μη χάνουμε μες απ' το φως που καίει.

Του στήθους σου η λυρική κι αγιάτρευτη πληγή
στο μισεμό σου απόμεινε αείρρητη πηγή
που τρέφει κίτρα αμάραντα και κόκκινα γεράνια.
Κι η ξαστεριά της ρίμας σου φωτός μαρμαρυγή
στης Λευτεριάς το ψήλωμα, στου νου την περηφάνεια.

Δάσκαλε, με σβηστή ματιά κι ασάλευτο κορμί
αυτό π' άλλότες έσφυζε στην νιότης την ορμή,
σαν δέντρο τώρα που 'ριξε ο κεραυνός κι η μπόρα.
Περάτης του Αχέροντα περνάς τη γήινη γραμμή
προς την αιωνιότητα, ευλογημένη η ώρα...

51. Η ΘΥΜΗΣΗ

Η θύμηση μ' ένα μικρό στο χέρι της κερδί
χλωμή συχνά πορεύεται σ' απόμερα σοκάκια.
Σκληρά τριγύρω της ορμούν αβάσταχτοι καιροί
και τ' άγρια την κρώζουνε σαρκόβορα κοράκια.

Κι όπως πάνω στο δύσβατο δρομάκι προχωρεί
με δακρυσμένη τη ματιά που τίποτα δε βρίσκει,
προβάλλει η όψη της αυγής μέσα από σκούρο γκρι
κι αποτραβιούνται κι οι στερνοί κάποιων ονείρων ίσκιои.

52. ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Δε στάθηκε σαν άλλοτε στην πόρτα μου ο χειμώνας,
στην κάμαρά μου αυστηρά τώρα κυριαρχεί
κι αισθάνομαι ανήμπορος σάμπως κάποιας κολώνας
το βάρος όλο να 'πεσε στη δόλια μου ψυχή.

Στο παραθύρι μου αντικρύ παλεύουν λίγα φύλλα
απεγνωσμένα και χλωμά με τον ψυχρό βοριά
και είναι ίδια η σκληρή και μαύρη ανατριχίλα
που περιζώνει το κορμί τ' ανθρώπινο βαριά.

Οι αναμνήσεις σκύψανε κι οι λιγοστές ελπίδες
που μες στα διαμερίσματα κρατιόντουσαν του νου,
πίσω απ' τα μαύρα σύννεφα κι από τις καταιγίδες
απόσβησαν τα μακρινά φωτάκια τ' ουρανού.

Για μιά καινούργια άνοιξη τίποτα δε μου κρένει,
τα έμψυχα και τ' άψυχα τριγύρω μου σιωπούν,
ίσως γιατί θανατερά μιά μοίρα τα βαραίνει
κι ίσως γιατί δεν έχουνε τίποτα να μου πουν.

Μα εγώ κι όταν ο θάνατος στυγνός προβάλ' εμπρός μου,
μαζί του συμβιβαστικά δε θα διαβώ ποτέ
και θα 'βγω από το σύνορο του μάταιου τούτου κόσμου
με τη χαρά που εκπέμπουν οι θλιμμένοι ποιητές...

53. Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΜΟΥ ΚΙ ΕΓΩ

Μέσα στο συνονθύλευμα του πλανεμένου κόσμου
που πλέει στ' ανοιχτά χωρίς πυξίδα κι οδηγό,
ένας από το τίποτα γυρνώντας άγνωστος μου
με βρήκε καθώς όδευα στο πουθενά κι εγώ.

Κάποιος θεός πονετικός ίσως τον έχει στείλει,
περάτη από άγνωστου λαού περιοχή,
ν' απαντηθούμε γκαρδιακοί κι αγαπημένοι φίλοι,
να τον κρατήσω σκέψη μου, να με δεχτεί ψυχή.

Σ' ένα ποτήρι πίνουμε καιρό τώρα το δάκρυ,
στο ίδιο πιάτο το πικρό μοιράζουμε φαΐ
κι άμα νυχτώνει, σιωπηλοί φωλιάζουμε σε μι' άκρη
κάποιο θολό κι αβέβαιο προσμένοντας πρωςί.

Έτσι, σφιχτά δεθήκαμε εγώ κι ο σύντροφός μου
και χωριστά πλέον κανείς από τους δυό δε ζει.
Ανώνυμοι συνκληρωτοί, εκείνος κι ο εαυτός μου
θα μείνουν όσο υπάρχουνε και θα χαθούν μαζί.

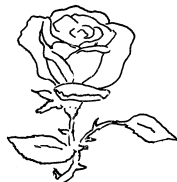
54. ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ

Καλοτυχίζω εσάς πουλιά που ταξιδεύετε
με τ' ανοιχτά φτερά σας προς τη δύση,
ανέμελες γαλέρες που γυρεύετε
την ευτυχία σε κάποιο ερημονήσι.

Λουλούδια που στολίζετε χαλάσματα,
δεντράκια που σκαλώσατε στο λόφο
αδιάφορα στον χρόνο τα περάσματα
και στον μεσονυχτιού τον άγριο ζόφο.

Γλυκόλαλη συρμή ακροβουνίσια μου
κι ανέμελα ζουζούνια που πετάτε
και σας καλοστημένα κυπαρίσσια μου
που προς τον ουρανό ίσια τραβάτε.

Μα πιο καλοτυχίζω εσένα σήμαντρο
που μέσα στους αιώνες επιμένεις,
πάντοτε λυπημένο, πάντα ασήμαντο
κάποιες ψυχές ν' ανοίγεις και να μπαίνεις.

55. ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Σύννεφο βρέχεις, βρέχομαι, χιόνι σκορπάς, κρουώνω
σκίζεις τη νύχτα κεραυνέ, μου κόβεις την καρδιά.
Φυσάς βοριά ξεριζωτή, τα πόδια μου στυλώνω,
τα χέρια μου γυρεύουνε τ' αλύγιστα κλαδιά.

Καλοκαιριά, στη φλόγα σου όλη τη φύση κλείνεις,
η δίψα ψάχνει αβάσταχτη το λιγοστό νερό
και το κορμί π' αλύπητα το κόβεις και το ψήνεις
γυρεύει μάταια τη δροσιά στον ίδιο του ιδρώ.

Κυνηγημένη ανθρώπινη ψυχή στριφογυρίζεις
πάνω στην προαιώνια κι ασύχαστη τροχιά.
Κι όπως σε φοβερίζουνε γυρνάς και φοβερίζεις,
αλόγιστο στοιχειό και συ, στις φύσης τα στοιχειά.

56. ΤΗΛΕΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Και μέσα μας βαθιά και βιζαβί μας
κυρίαρχη και μάγισσα Τιβί μας
με τα ποικίλα κι έγχρωμα κανάλια
και των καιρών την πτώση και τα χάλια.
Καταφυγή νωθρών και τζερεμέδων
χώρος ανερευθρίαστων κιναιίδων,
βία και σκοτωμοί και καουμποί
και ρήτορες χωρίς ήθος και μπόι.

Ανίερων εποχών μοίρα ζαβή μας
φτηνή προβοκατόρισσα Τιβί μας,
με λείζερ πολύχρωμα και νότες
της νύχτας συνοδεύεις τις κοκότες.
Από το βιασμό και τη ληστεία
αναφανδόν γυρνάς στα καλλιστεία,
το πάλκο ψάχνεις και την πασαρέλα
και της γυμνής σαρκός τα πηγαινέλα.

Κατάμπροστα στη μοίρα τη στραβή μας
ήρθες να προστεθείς κι εσύ Τιβί μας
και μπήκες του σπιτιού πρώτη κυρία
μ' ακένωτη κι ανούσια φλυαρία.
Κι ως άβουλοι κι ανήμποροι τραβούμε,
δεν δείχνει πως μπορεί ν' απαλλαγούμε
απ' της νομενκλατούρας τα μπουμπούκια
κι απ' των διανοουμένων τα τσιμπούκια.

Κακόγουστη, κουτσή και κολοβή μας
δασκάλα κι οδηγήτρια Τιβί μας.
Ακούρευτα μαλλιά, πρόστυχα μούτρα
και στάσεις και φιγούρες Κάμα Σούτρα.

Τ' άτεχνο που πληρώνεται για τέχνη
όσο πιο δυνατά, βρωμάει και ζέχνει.
Πολιτισμός, Συγγρού, Ομόνοια, πιάτσα
πόρνες και τραβεστί, βίος λινάτσα.

Γόησσα μες στη λάμψη σου Τιβί μας
σκοπός σου μοναχός η συντριβή μας,
με πράγματα φτηνά και τιποτένια
τη σκέψη κατευθύνεις και την έννοια.
Στης χάνωσης τ' ακένωτο χασίσι
το πρόγραμμά σου πάει να μας εθίσει.
Και να 'μαστε σε φόρμα κολασμένη,
εσύ καλά κι εμείς ευνουχισμένοι.

57. ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τώρα που κλείνει οριστικά το σύντομο βιβλίο
κι οι τελευταίες σελίδες του γυρίζουν βιαστικά
μες από μιας διαβατικής στιγμής το μεγαλείο
του παρελθόντος βγαίνουνε τα περιστατικά.

Στο παραθύρι ράθυμα η νύχτα κατεβαίνει,
τα σύννεφα μαύρα πουλιά στον ουρανό περνούν
και μια μονότονη βροχή ώρα πολλή επιμένει
να υγραίνει τις ανάμνησες καθώς στριφογυρνούν.

Στη θέση την ξεχωριστή στις κάμαρας την άκρη
το καντηλάκι στέγνωσε από καιρό σβηστό,
ενώ στα μάτια πέτρωσε της Παναγιάς το δάκρυ
καθώς χρόνια περίλυπη κοιτάζει τον Χριστό.

Ώρα στερνή κι επίσημη και λείπουνε οι τύψεις,
στο ήθος της μ' ευλάβεια το φρόντισε η ζωή.
Μπορείς ψυχή το δύστυχο κορμί να εγκαταλείψεις
και λεύτερη του σύμπαντος να ξεχυθείς πνοή.

Σφραγίζει η νύστα τη ματιά στην τελευταία σελίδα
κι η λήθη ξεδιπλώθηκε στα δυνατά φτερά.
Ευλογημένη, ισόβια που στάθηκες, ελπίδα
κι ας μη ποτέ, κάποια μικρή, δεν πρόσφερες χαρά.

58. ΜΕΤΑΣΤΑΣΗ

Φιγούρες γράφει στο ταβάνι
του καντηλιού τ' άρρωστο φως,
σκέψεις στερνές σε τάξη βάνει
μόνος σε μιά άκρια ο σοφός.

Χρόνια στου Πήγασου τη ράχη
στους βράχους κάλπαζε μ' ορμή,
ένδοξα κέρδισε τη μάχη,
του αποστερήσαν την τιμή.

Η νιότη μακρινή οπτασία,
κρύα κι η στάχτη της φωτιάς,
πλέει στη δάκρην υγρασία
η κόρη της θολής ματιάς.

Προς της αγνότητας τα ύψη
γαλούχευε κάποια φτερά,
του παραστάθηκε η θλίψη,
τον απαρνήθηκε η χαρά.

Σάλπιζε την ειρήνη αντίκρα
στο ανελέητο φονικό,
τον γέμιζε η ζωή με πίκρα,
τον λόγο πάντα είχε γλυκό.

Τώρα βαρύ πλέον το σώμα
στον ύπνο γέρνει τον στερνό,
βράδυ κοιμήθηκε στο στρώμα
πρωί ξυπνά στον ουρανό.

59. ΕΥΧΗ

Στων μαρασμών τις άκριες κι αν ζήσαμε στιγμές
με πονεμένη την ψυχή και δακρυσμένα μάτια
κι αν οι χαρές μας ξύπνησαν μια χαραυγή χλωμές
και στης φυγής τους σκόρπισαν τ' άνανθα μονοπάτια...

Κι αν είδαμε στην καταχνιά των δίσεχτων καιρών
τους πόθους μιας αδίκιωτης γενιάς ψυχρά να σβήνουν
κι οι προσδοκίες άκαρπες στους κύκλους των ωρών
να προσπερνούν και τίποτα στο διάβα τους ν' αφήνουν...

Ας μείνουν όπως έμειναν για μας τόσον καιρό,
όπου και να 'ναι φεύγουμε και καταφθάνουν νέοι
κι από τους πόνους μας ας βγει το μέλλον τυχερό
κι ας είμαστε των στεναγμών, εμείς, οι τελευταίοι.

60. ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Ίσως είν' ώρα για σιωπή, τα 'χουνε γράψει, τα 'χουν πει
σοφά διατυπωμένα,
χωρών κι αιώνων ποιητές, δραματουργοί και στοχαστές,
πνεύματα φωτισμένα.

Μέσα στον γνώσεων το κουτί, τη θέση του το κάθε τι
κρατάει την που του πρέπει
κι ο κάθε συνετός μπορεί μ' ένα στο χέρι του κερδί
ν' ανοίγει και να βλέπει.

Σ' αυτή τη ζούγκλα της ντροπής, τι να προσθέσεις, τι να πεις
και πως να κατευθύνεις.
Σειρές ανθρώπων με καμμιά διάθεση κι επιθυμιά
συμμετοχής κι ευθύνης.

Μες στους καιρούς της παρακμής όπου βρεθήκαμε κι εμείς,
πολλοί κανοναρχούνε
και γνώσεων προσφέρουν φως χωρίς να θέλουν δυστυχώς
εκείνοι να το δούνε.

Γι' αυτό φρονώ πως η σιωπή σε τούτη την αποκοπή
ίσως μας ωφελήσει
και με το χρώμα της σιγής στους πλοκαμούς της συλλογής
η λογική ξυπνήσει.

61. ΨΥΧΗ ΒΟΥΚΟΛΙΚΗ

Στη νύχτα την ερημική φύσα ψυχή βουκολική
στ' απλού μα κι ανεκπλήρωτου ιδανικού τα ρίγη,
με το σουράβλι το στενό κάτω απ' τον άναστρο ουρανό
μπορεί να σπάσει ένας λυγμός κι ένας καημός να φύγει.

Ετούτη η πρόσκαιρη ζωή πότε βοριάς πότε πνοή
σε ξεγελά με τάματα και σε γεμίζει πίκρα
και κει που πάει κάτι να βγει, μαύρη σε καθηλώνει οργή
γεμάτη ματαιότητα στα μνήματα αντίκρα.

Σαν τα νερά κάποιας συρμής ύστερα φεύγουμε και μεις
με όνειρα ανεκπλήρωτα και με χαμένους κόπους,
μας συνοδεύει μιά φωνή κι ανάμνηση αλαργινή
ανάλογη απομένουμε σε λιγοστούς ανθρώπους...

Φύσα ψυχή βουκολική στη νύχτα την ερημική,
δεν έχει ο χρόνος σύνορο κι αένας γυρίζει,
τα νέφη βρέχουν χαμηλά μα τα νερά πάνε ψηλά
κι όπου παλιά σβήνει ζωή, μιά νέα ξαναρχίζει.

62. ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Βάλε να πιούμε στην υγεία της μοίρας που μισεί
εμάς και τους συντρόφους μας που 'χουμε ξεχωρίσει
κι αφού βαριά ζαλίσουμε τον πόνο με κρασί,
να γείρει ν' αποκοιμηθεί και να μας λησμονήσει.

Ένα ποτήρι στην υγεία του μόχθου που χτυπά
και χαρακώνει το κορμί με δίκωπο σιλέτο,
να ξεσηκώσει τον βοριά που ξέρει να σκορπά
τις έγνοιες που μας σάρωσαν αλύπητα κι εφέτο.

Άντε να πιούμε στην υγεία του δυνατού καημού
που τους αδύναμους της γης πρόσκαιρα δυναμώνει
κι από το βύθος, την καρδιά σηκώνει του λυγμού
και την αξιώνει, το σφυρί να το χτυπά στ' αμόνι.

Δάκρυ κι ιδρώτας και κρασί κερνούν γουλιά γουλιά
τη μοίρα που δεν φύλαξε ποτέ για μας χατήρι.
Κι εμείς της παραβγαίνουμε στις μέθης τα σκαλιά
συνήθως κάθε σούρουπο, ποτήρι με ποτήρι.

Φέρε να πιούμε στην υγεία της περισυλλογής,
της λησμοσύνης το πιστό γέροντα ταβερνιάρη.
Μέχρι το γλυκοχάραμα της ύστερης αυγής
που το μοιραίο σύννεφο της λήθης θα μας πάρει...

63. ΟΙ ΣΚΙΕΣ ΤΩΝ ΟΙΣΤΡΩΝ

Σιγοφωτάει μελιχρά της λάμπας τ' αγνό φως
και σαν γραφές στοχαστικές, σκιές παίζει στους τοίχους
και σάμπως κάποιος άσαρκος κι αθώρητος σοφός
του λογισμού τα νήματα κρατάει και πλέκει στίχους.

Του κόσμου μοίρα ξέφρενη και ριζικό φριχτό
και της στεριάς αθάνατο των στεναγμών βοτάνι,
αίμα στο χρώμα και πολύ μελάνι στο γραφτό
και μια μικρή δεν στάθηκε πληγή ποτέ να γιάνει.

Μα των αιώνιων στροφών εσύ μικρέ σοφέ
βάλε των οίστρων τις σκιές, τους στίχους σου να γράψουν
κι ας έρθουν οι μελλούμενες γενιές σταυραδελφέ
να τους νεκραναστήσουνε ή να τους διαγράψουν.

64. ΟΙ ΡΩΓΜΕΣ

Με τα «μπορεί» συχνά και με τα «ίσως»
πολλές μας προσεγγίζουν διαθέσεις,
ανάλογες στην ώρα πιάνουν θέσεις
κρούοντας την αγάπη ή το μίσος.

Ο δρόμος τους ποτέ δεν είναι ίσος
από συσχετισμούς και παραθέσεις,
τις αναιρέσεις και τις συναινέσεις
τις στροβιλίζει άνεμος βουνίσιος.

Περίλυπα βαραίνουν οι στιγμές,
οι τύψεις πετριές πετούν στη γνώση
κι οι λογισμοί τελούν εν απογνώσει.

Κι είναι συχνά κι απρόσμενες ρωγμές
των στεγανών που παίζουν ένα ρόλο
στης πολυφωνικής ζωής το σόλο.

65. ΕΞ ΟΡΙΣΜΟΥ

Μεταξωτή κλωστή των νοημάτων
σε βελονιά κρουστή του στοχασμού.
Στην ωκεάνεια τρύπα των υδάτων
ρήχη κι αταραξία εξ ορισμού.

Έξαψη ραγισμένου οργασμού
μέσα στη συνουσία των πνευμάτων,
σπέρμα νωθρό φερμένου μαρασμού
φόρτιση εξωγήινων φαντασμάτων.

Στους ισημερινούς άνομος ζόφος,
να δέσουνε τις σχέσεις τους αργούν,
στο λυκαυγές αρνιέται το λυκόφως.

Οι σκήτες ρημαγμένες της Εδέμ
χωρίς ανθούς κι απόλυτα σιγούν
των λυρικών πουλιών τα τερερέμ.

66. ΣΠΟΥΔΗ ΣΕ... ΒΑΘΟΣ

Με του λόγου τ' ασύχαστο πάθος
των πραγμάτων γυρεύω το βάθος.

Και θωρώ τις ιδέες που γράφω
μαραμένα λουλούδια σε τάφο.

Με της σκέψης τη δίψα πασχίζω,
ενοχές σημειώνω και σχίζω.

Προσμονές μουσκεμένες στο δάκρυ
στων αιώνων στεγνώνουν τα μάκρη.

Του παλιού μας καιρού περηφάνεια
ρημαγμένα κορμιά στην αφάνεια.

Λογισμοί που πολύ δεν μας πάτε
κι όπου θέλετε εσείς μας τραβάτε.

Με της τέχνης τ' ασύχαστο πάθος
ενός στίχου γυρεύω το βάθος.

Και χωρίς την προεπούμενη τύχη
στων νερών μου κινούμαι τη ρήχη.

67. ΞΕΠΕΣΜΟΣ

Στις ερημιές ξεμείναμε κι οι δύο,
στο λογισμό δεν ζούμε κανενός,
των στοχασμών ακένωτο δοχείο
ο κόσμος όλος γύρω μας κενός.

Χρωμάτων κι ιδεών ανθοδοχείο
ο δρόμος της πορείας σκοτεινός,
μαύρο και θλιβερό τεφροδοχείο
μες στις χωματερές του μηδενός.

Ίμεροι και σιγή θρηνούν κι απόψε
στη σφραγισμένη θύρα του παντός.
Ασάλευτη στο ίδιο σου εντός.

Ορθώσου ταπεινή ψυχή και κόψε
και τ' ατελεύτητά σου απόσωνέ τα
σ' ελεύθερες στροφές και σε σονέτα.

68. ΜΙΚΡΗ ΠΕΡΙΟΧΗ

Πυκνώνουνε στο γέρομα της ημέρας
ξεφτίδια από σύννεφο μουντό,
της νύχτας το γκριζόμαυρο μαντό
μαντάρεται στα χέρια της εσπέρας.

Σύντροφος και δυνάστης και πατέρας
ο χρόνος με το μαύρο τρικαντό,
ερμητικά κρατάει στο πορτ μαντώ
τ' άγνωστα της οργής και της φοβέρας.

Πυκνώσανε στην άκρη της χιμαίρας
οι σκέψεις και μυρίζουνε βροχή,
άγρυπνο της φθοράς τ' άγριο τέρας
με λάμψη καλοτρόχιστης μαχαίρας
κρουμμένο στη μικρή περιοχή
οσμίζεται και σάρκα και ψυχή.

69. ΟΙ ΧΑΝΤΡΕΣ

Πιωμένος τύφλα στο φαρμάκι
πήρε να κοιμηθεί λιγάκι
να ξεχαστεί.

Τύψεις και μοίρες ανυφάντρες
πυκνώνουν και περνούνε χάντρες
σε μιά κλωστή.

Χάντρα τη χάντρα κι άλλο χρώμα,
μεγέθη ξέχωρα και στόμα
μ' άλλη μιλιά.
Καβαφικό στη μια σαράκι,
στη δεύτερη του Καρυωτάκη
η πιστολιά.

Τρίτη και τέταρτη και βάλε,
της Πολυδούρη το φινάλε
το τραγικό.
Η περιπέτεια του Φιλύρα,
το «λάκριμε ρέρομ» του Πορφύρα
το λυγμικό.

Ο Τέλλος Άγρας με μια σφαίρα,
ο Παλαμάς με τη φλογέρα
και τα λοιπά.
Το φως του Βάρναλη που καίει,
ο σύμμαχος που λέει οκεί
και σε χτυπά.

Δάντης και Ρήγας και Τυρταίος
ποιός πρώτος και ποιός τελευταίος
εντός κι εκτός.

Και μες στα καταπατημένα
μια πολυδάκρυτη Παρθένα
κι ένας Χριστός.

Συνείδηση τραυματισμένη
στην ίδια σου φωτιά ζωσμένη
την τραγική.

Κι οι νύχτες να στοχεύουν χάντρες
εκεί που διακρίνουν άντρες
και λογική.

70. ΧΑΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Σαν διεγερτικό θέλω να δράσω
κι από τον εαυτό μου ν' αποδράσω.

Αρματωμένος όπλα και παλάσκα
να φεύγω σ' ενός μύθου την Αλάσκα.

Να με ζητάει της μοίρας μου το φίδι
κι εγώ φιδιού να γεύομαι κοψίδι.

Διωκόμενος στου κώνειου το πνεύμα
ν' αδιαφορώ μες στων θεών το γεύμα.

Των πρωτινών πραγμάτων την ουσία
να την μεθώ με νέκταρ κι αμβροσία.

Χρυσή γραμμή να βγαίνει στην ψυχή μου
και να γυρνά απ' το τέλος στην αρχή μου...

Σαν διεγερτικό θέλω να δράσω
κι από τον εαυτό μου ν' αποδράσω.

Με πίκρα δυνατή στον ουρανίσκο
ψάχνω μιά συνταγή και δεν τη βρίσκω...

71. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Το παραμύθι τέλειωσε, κοιμούνται οι γιαγιές μας
 στους τάφους τους π' ανθίζουνε λουλούδια οι πληγές μας
 κι αθόρυβα στη μνήμη τους κάθε πρωί και δείλι
 ανάβεται μ' ευλάβεια της σκέψης το καντήλι.

Απόμακρο σπιτάκι μας σε χειμωνιάς ξενύχτι
 πώς τις ψυχές μας τύλιγες στο μαγικό σου δίχτυ
 κι ανάστεινες στην κάμαρα με τ' αναμμένο τζάκι
 όσες νεράιδες του γιαλού και του βουνού όσοι δράκοι.

Παραμυθένια πρόσωπα της τραγικής γενιάς μας
 ζωντανεμένα απ' τ' άκακα τα χείλια της γιαγιάς μας
 μέσα σε χειμωνιάτικο πολύωρο παραμύθι
 ώσπου να πει μεσάνυχτα το λάλο μας τ' ορνίθι.

Παλιές στιγμές π' αγύριστα σκληρά έχουν μισέψει
 αφήνοντας μ' ατέλειωτη φαρμακεμένη γέψη
 να βασανίζει την καρδιά, να κρουφοκαίει τα χείλη
 κάθε π' ανάβει της ψυχής τ' ασίγαστο καντήλι.

72. ΑΝΕΚΠΙΛΗΡΩΤΟ

Χρόνια με την ακόρεστη της νιότης βουλιμία
γυρόφερνε στα τέσσερα τ' ορίζοντα σημεία,
ξυπνώντας στην ανατολή, πλαγιάζοντας στη δύση,
της ευτυχίας τη χαρά ζητούσε ν' αποκτήσει.

Στα στενορύμια του Βορρά, στα διάσελα του Νότου
του κάκου πάλεψε καιρούς να πιάσει τ' όνειρό του.
Της νιότης άστατο πουλί με τα γοργά φτερά σου
σπαράξεις και σπαράζεσαι στο βράχο του Καυκάσου.

Μ' έναν απέριπτο σταυρό σε μι' άκρη τώρα κείται,
διαβάτες συγχωρέστε τον και μην τον αδικείτε.
Στου χρόνου τ' ανερμάιστα κι απέραντα τοπία
οι πόθοι μένουν χίμαιρα κι ο πόνος ουτοπία.

73. Η ΑΝΕΜΗ

Το παραμύθι μιά φορά κι έναν καιρό η ανέμη
να ξετυλίγει ανάλαφρα την κόκκινη κλωστή,
τ' άσπρο χειλάκι της γιαγιάς γελούμενο να τρέμει
και να 'χουν τα εγγονάκια της πάνω του κρεμαστεί.

Το παραμύθι μιά φορά κι έναν καιρό στο τζάκι
του δάσους τα καυσόξυλα να τρέφουν τη φωτιά,
στο γείσο του παραθυριού το φτερωτό αλητάκι
να στέκει και με ήρεμη να μας κοιτάει ματιά.

Το παραμύθι μιά φορά κι έναν καιρό η λύρα
σ' ύμνους χαράς να πάλλεται και νότες λυρικές
κι ύστερα στο δοξάρι της μιά οργισμένη μοίρα
να γυροφέρει έμμονα ριμάτες λυγμικές.

Το παραμύθι μιά φορά κι έναν καιρό δε ρέει
με της βροχής τον ψίθυρο στη χαμηλή σκεπή,
αναπολώντας το η καρδιά με τη ματιά το κλαίει
και νοσταλγώντας το η ψυχή το γεύεται πληγή.

Το παραμύθι μιά φορά κι έναν καιρό η ανέμη
οριστικά ξετύλιξε την κόκκινη κλωστή
κι όπως μιά απόστερνη γενιά να ξεψυχίσει τρέμει
μακραίνει από τη μνήμη της και πάει να ξεχαστεί.

74. ΚΑΛΟΤΥΧΟ ΜΟΥ ΦΤΕΡΩΤΟ

Καλότυχό μου φτερωτό, να σ' έχει φέρει ποια
ακαταδάμαστη ορμή πρωτόγονου ενστίκτου
πέρ' από την Ανατολή κι από την Αραπιά
μπροστά στο παραθύρι μου, σαν ένα τόνο οίκτου.

Στη ρημαγμένη στέγη μου αν στέργιωνες φωλιά
και τους γλυκούς σου σκόρπιζες στην ερημιά μου τόνους
αγάπες μου θα ξύπναγες και όνειρα παλιά
που έχουνε λησμονηθεί σ' απωθημένους χρόνους...

Μ' αλλοίμονό μου, πέταξες, πουλί περαστικό
πριν σε συλλάβει η ματιά, σε νοιώσει η ακοή μου
και μ' άφησες ένα σκληρό ερωτηματικό
και πάλι αναπάντητο στην τραγική σιωπή μου.

75. ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω, ξεστρατισμός και παρακμή,
το λόγο μου νυστέρι μπήγω στις παραζάλης την ορμή.

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω, μαύροι μαρτυρικοί σταυροί,
λαοί παλεύουνε το λίγο ψωμί τους και δεν το 'χουν βρει.

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω, λησμονημένοι στοχαστές,
ευγενικές ψυχές στο στίβο και προδομένοι νικητές.

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω, πηγές πολιτισμών σιγούν,
στη λίγη δύναμή μου θίγω, πτυχές που πρέπει να θιγούν.

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω, νέφη πυκνά και μελανά
κι αυτοί που βγήκανε για τρύγο, με χέρια φύγαν αδειανά.

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω, όντα σαλεύουν βιαστικά,
στης γης τους κύκλους μπαίνουν λίγο και προσπερνούν οριστικά.

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω κι όσο δεν θέλω τη φυγή,
σηματοδότες πως θα φύγω, μου δείχνουν, απ' αυτή τη γη.

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω, κρατώ την πόρτα σφαιλιστή
κι αν έντεχνα το χρόνο κρύβω, ο χάρος δεν θα γελαστεί.

Το παραθύρι μου τ' ανοίγω, γνώση στερνή και συλλογή,
μου γνέφουν οι καιροί να φύγω προς την αιώνια σιγή...

76. ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Δε θα λέει για δράκους και ξωθιές
και νεράιδες στον γιαλόν τα βύθη,
λάμιες δεν θα ζούνε μαγικές
μέσα στο δικό μας παραμύθι.

Θα 'ναι σαν τη μοίρα μας σκληρό
και καμμένα θα 'χει τα φτερά του
θα 'ναι στην αφήγηση πικρό
και την όψη θα 'χει του θανάτου.

Θα προβάλλουν γύρω του οι νεκροί
μέσα από της δόξας τους τα σκότη
και με γλώσσα θα μιλούν στυφή
για τη σκοτωμένη τους τη νιότη...

Δε θα λέει για δράκους και ξωθιές
το φριχτό δικό μας παραμύθι
θα 'χει στο κορμί πληγές βαθιές,
τον καημό της Λευτεριάς στα στήθη.

Θα 'χει στη ματιά του τη θολή
του πολέμου δράματα και φρίκη
και στα χείλη όξος και χολή
για την προδομένη του τη νίκη.

Δεν θ' αποκοιμίζει, θα ξυπνά
καθώς αναστάσιμη καμπάνα
που σκορπίζει ρίγη της τερπνά
στο παιδί, στον γέροντα, στη μάνα...

Δεν θα λέει για δράκους και ξωθιές,
μαγικές κυράδες στ' ακρογιαλία
μες στις χειμωνιάτικες βραδιές
που η βροχή σταλάζει αγάλια αγάλια.

Θα μιλούν οι γέροι και θ' ακούν
άφωνα κι εκστατικά τ' αγγόνια,
μακρινοί αντίλαλοι θα ηχούν
από πολυβόλα και κανόνια.

Και τα λόγια θα 'ναι προσευχή,
πόνου συμβουλή, ψυχής οδύνη.
Τα που είδαν κι έζησαν αυτοί
να μη δουν και ζήσουνε κι εκείνοι.

77. ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Είναι φορές που δε μπορείς
της σκέψης τον ειρμό να βρεις
και του ρυθμού τη χάρη.
Θες γιατ' η σκέψη είναι θολή
θες ο καημός που παραλεί
μπερδεύει το κουβάρι.

Άλλοτε πάλι τη σωστή
άκρια πιάνεις στην κλωστή,
γυρίζεις την ανέμη.
Μια ολοζώντανη σκηνή
κατάβαθα σε συγκινεί
και το μολύβι τρέμει.

Ύστερα είναι κι η μορφή
που θα χαράξει τη στροφή
θα δέσει την εικόνα.
Των αναμνήσεων ο χορός
καταμεσής του νου σωρός
σάμπως από τυφώνα.

Η δύση κι η ανατολή
δάκρυο, στεναγμός, χολή
κι όνειρα γκρεμισμένα.
Κι αναρωτιέσαι κι απορείς,
να διορθώσεις τί μπορείς
με τη μικρή σου πένα.

Στο στήθος σκύβεις τελικά
και λες, καρδιά, στα ιδανικά
πιστή τ' ανθρώπου μείνε.
Μιά ταπεινή υπογραφή
του πόνου στέκετ' αδερφή
όσο φτωγή κι αν είναι.

78. ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

Πάντα κάποιο έργο νέο σχεδιάζω
που δεν ξέρω αν θα 'ναι κιάλας το στερνό
μέσα από τα στήθη σα λυγμό το βγάζω
και το σφεντονίζω προς τον ουρανό.

Πάντα κάποιο έργο νέο με κατέχει
μέσα από τις σκέψεις που με πυροπολούν,
απ' τον κρύο ιδρώτα που με περιβρέχει
κι απ' τις στείρες ώρες που βαριά κυλούν.

Για 'να νέο στίχο ανοιχτά τα μάτια
ως αργά τη νύχτα ξάγρουπνα κρατώ,
άγρια σελώνω και ατίθασα άτια
και σε μονοπάτια ονείρου περπατώ.

Μέσα απ' το τρελό μου νύχτιο σεργιάνι
μαύρα δάση σκίζω, σκοτεινές πλαγιές
κάπου της αγάπης, λέω το βοτάνι,
θα 'ναι για τ' ανθρώπου τις λαβωματιές.

Για 'να φτωχικό μου κείμενο χαλάω
ώρες ηρεμίας, πένες και χαρτί
κι ένα χαρταετό μου λέω πως αμολάω
με της φτωχικής μου σκέψης την κλωστή.

Κι όταν παίρνει κάποιος λίγο ν' ανεβαίνει
έξω από τα όρια της στενής σιγής,
αντιστρόφου ανέμου κύμα μπρος του βγαίνει
κι άξαφνα κομμάτια πέφτει καταγής.

Κι όπως τσακισμένο βλέπω το φτωχό μου
έργο που 'χα υψώσει με απαντοχή,
παίρνω τα συντρίμια κι ένα νέο αητό μου
ξανασχεδιάζω από την αρχή.

79. Η ΣΤΕΡΝΗ ΣΠΙΘΑ

Περπατεί στην κρύα νύχτα το φεγγάρι
με τρεμουλιασμένα πόδια απ' το βοριά,
αργοκινημένη γόνδολα σαλπάρει
και το χαιρετούνε τ' άφυλλα κλαριά.

Της δροσιάς οι στάλες κρέμονται κοράλια
μα η ματιά έχει σβήσει του ρομαντισμού,
παγερά ουρλιάζουν τ' άγρια τσακάλια
γύρω από τα τείχη του πολιτισμού.

Άνθρωποι και ζώα πόσο ομοιάζουν
σαν από το ίδιο να 'ναι υλικό,
πεινασμένοι ορμούνε και κατασπαράζουν
μπρος στη δύναμή τους ό,τι βολικό.

Αύριο καινούργιος ήλιος θ' ανατείλει
με χρυσές αχτίνες πάνω από τη γη,
μα η ανθρωπότης με πικρά τα χείλη
για μια προαιώνια θα μιλά πληγή.

Αδικοχυμένο αίμα και μελάνι,
αρετής θυσίες, κείμενα χρυσού,
οι σοφοί χτυπιούνται με τη στείρα πλάνη
κάτω απ' τη θυσία του γλυκού Ιησού.

80. ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Τώρα που μ' έφερες σκληρή μοίρα στο τέλος μου κοντά
και της ματιάς μου οριστικά το φως απαλοσβήνει,
αφήστε με του Παλαμά ν' ακούω τη ρίμα να βροντά
και τη γλυκόηχη να γροικώ φλογέρα του Δροσίνη.

Φτωχή μου λυρική καρδιά και πώς να ονειρευτείς,
βάνουσα σε παρέσυρε ο λόγος της πλημμύρας,
το φως του για να κοιμηθεί χαμήλωσε ο στοχαστής
Βάρναλης, ενώ στις Σκιές τραβήχτηκε ο Πορφύρας.

Ο λυγερός Πραματευτής που από την Πόλη μιά φορά
τις στράτες περιδιάβαινε κι ούλα τα πανηγύρια,
πάει καιρός που ένας βοριάς του 'σπασε τα φτερά
και σκόρπισε στην ερημιά πόρπες και τζοβαίρια.

Κι ο Μπαταριάς ο αμίμητος με το χρυσό βιολί
καρσί στη λιμνοθάλασσα τώρα δεν το κουρντίζει,
βαρύ το Σαββατόβραδο κι η Κυριακή χολή
κι ο Αποσπερίτης θλιβερός κι από καημό δακρύζει.

Έχ' ορφανέψει το χωριό κι η στάνη απ' τον τραγουδιστή,
ψάχνουν τον Άγρα οι πιπεριές και τον Κοτζιούλα η φύση,
ορθοποδίζει κι η ψυχή μιά Ηχώ στο χάος ν' ακουστεί
και προσπερνά ένας άνεμος μ' οσμή από ξένη φθίση.

Ο κύκλος των Εννιά Μουσών ψηλά στον Παρνασσό
τον ρυθμικό κι αιώνιο χορό έχει σαλέψει
κι ο Απόλλωνας με το θεϊκό στα χέρια του πυρσό
τους ήχους τους αρμονικούς έχει κι αυτός μπερδέψει.

Τα λυπημένα δειλινά κυλούν αργά και πληχτικά,
η πολιτεία Πρέβεζα λιμνάζει στα νερά της,
στον κορβανά της τρωκτικά, υπογραφές και πρακτικά
και γέρνει κι ονειρεύεται στ' απατηλά όνειρά της.

Θεά του σίχου, οι βέβηλοι χουμήξανε σωρός,
οι πένες βέλη και τρουπούν το πάνσεπτο κορμί σου
μα πίσω από τη θύελλα λυτρωτικός καιρός
κρατεί το φως της δωρεάς μέσα στη θεία ορμή σου.

81. ΣΟΥΡΝΤΙΝΑ

Την άνοιξη μου την τραγούδησα
βάζοντας στ' όνειρο σουρντίνα
και τους ανθρώπους αντικρίζοντας
στην προαιώνια τους ρουτίνα.

Το καλοκαίρι μου το ξόδεψα
σαν θεριστής μες στα χωράφια
και τα φτωχά μου τα γεννήματα
ρίμες τα σύναξα στα ράφια.

Το φθινοπώρι μου το ζύγισα
στου λογισμού μου το καντάρι
και στ' αποζύγι περισσότερη
βρήκα την ήρα απ' το σιτάρι.

Και τώρα σε μια πολυθρόνα μου
τα μέλη μου βαθιά βουλιάζουν
κι ακούω του στερνού χειμώνα μου
τα βήματα να πλησιάζουν.

82. ΟΤΙ ΚΙ ΑΝ ΕΧΕΙΣ...

Ότι κι αν έχεις μην το λες, οι πεθυμιές είναι πολλές
κι ασίγαστες ξυπνούνε
κι άπιαστα φτερωτά λογής, γυρεύουν πάντα μιας πηγής
τη δρόσο να χαρούνε.

Ότι κι αν έχεις μην το λες, οι θύμησες συχνά θολές
ψιχάλες διατρέχουν
σε πάρα μελαγχολικά κι ανώφελα, βασιλικά
ξερά, συνήθως βρέχουν.

Ότι κι αν έχεις μην το λες, της σκέψης στάζουν οι θηλές
του χρόνου την αλόη
που μας ακολουθεί πιστά, τις αγρυπνίες μας βαστά
και την καρδιά μας τρώει.

Ότι κι αν έχεις μην το λες, στοχάσου πάντα και μην κλαις
μ' όσα σε ζώνουν πάθια.
Στη ζήση σπάνιο τ' αγαθό κι η γη προβάλλει τον ανθό
καταμεσής στ' αγκάθια.

Ότι κι αν έχεις μην το λες, δέξου της μοίρας τις βολές
στην απομόνωσή σου
και μες απ' τη χαριστική, με στάση ρεαλιστική
γείρε στη σιωπή σου.

83. ΠΡΟΣΩΠΕΙΟ

Είσαι θλιμμένος κι όμως πρέπει
παντού και σ' όλους να γελάς,
η ευπρέπεια δεν σου επιτρέπει
την ευθυμία να χαλάς.

Λεφτά δεν έχεις για το νοίκι,
το τέλος κι άλλου ήρθε μηνός,
τί σου στερούν και τί σου ανήκει
τ' αυτί δεν πιάνει κανενός.

Πολλοί δεν σε γνωρίζουν φίλοι
αδιαφορούν και συγγενείς,
σου δίνουν υποσχέσεις χίλιοι
και λόγο δεν κρατά κανείς.

Με περηφάνεια και με ήθος
βάφεις του χρέους τα βουνά,
μικρό παράσημο στο στήθος
γερή κλωτσιά στα πισινά.

Μόνος σε μι' άκρη σιγολιώνεις
και κάποτε γέρνεις νεκρός
κι είν' ο χαμός διαπιστώνεις
πιο λίγο απ' τη ζωή πικρός.

Σου ετοιμάζουνε κηδεία
μ' άνθη, λογύδρια και τιμές
και σε γεμίζουν μ' αηδία
κι εδώ στις ύστατες στιγμές.

Και θες πολύ, καθώς ν' αράξεις
πομπή σε πάει και μουσικές,
να σηκωθείς και να φωνάξεις:
Στο διάλογο υποκριτές.

84. ΠΙΛΑΤΟΣ

Διάβηκα τ' απροσμέτρητο της ιστορίας πλάτος
με την ανάσα μου βαριά, σχεδόν κομπαστική,
όπου θυσία και βωμός κι ένας σκληρός Πιλάτος
μπροστά σε μιάν απόφαση καταδικαστική.

Εδώ μιά άδικη πληγή, πιο κει άδοξο τέλος,
κατάμουτρα στον ήρωα η πρόστυχη βρισιά
και μες στα περιθώρια ο τραγικός Οθέλος
ερωτηματικό σκληρό γεμάτο απελπισιά.

Της αδικίας σταυρωτές με μίσος ας χτυπάτε
της προδοσίας τα καρφιά στ' αδούλωτο κορμί
κι αν προσπαθείς, τα χέρια σου δεν θα πλυθούν Πιλάτε
και κάποτε μι' αντίστροφη θα γίνουν αφορμή.

85. ΤΥΨΗ

Στα μακρινά τους σύνορα, στα βρόχια της οργής
ακούω τους αλύτρωτους στο βόγγο της οδύνης
με τ' αποστεωμένα τους τα χέρια, στις στοργής
τ' άπιαστο να συστρέφονται μαζί και της ευθύνης.

Οι μαύροι κύκλοι των ματιών, ερωτηματικά
αιώνια κι αναπάντητα στον πόνο της ανίας,
δακρύβρεχτα και τραγικά βαριά μηδενικά,
άξιος βαθμός στο ενδεικτικό τούτης της κοινωνίας.

Κι όπως μονάδα αμέτοχη αδιάφορα κοιτώ,
εντός μου τον φυγόδικο αισθάνομαι στρατιώτη
και βρίσκω πως ανέχομαι και θελητά κρατώ
μέσα στο ίδιο μου πετσί, τον άνθρωπο προδότη.

86. ΣΤΕΡΝΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Τούτες οι νύχτες οι στερνές δεν έχουν πια να πουν
για πανηγύρια και χαρές κι ερωτικά παιχνίδια,
σαν ασκητές μες στα κελιά τα σκοτεινά σιωπούν
άκαπνες στάχτες σε παλιών σωρών αποκαΐδια.

Πέρα απ' τον ξέφρενο ρυθμό της κοσμοσυρροής
με στωικότητα κυλούν τον ύστερο καιρό τους,
αριές θολές σταλαγματιές παλιάς υδρορροής
που τερματίζουν στο στερνό κι ελάχιστο νερό τους.

Τούτες οι νύχτες οι στερνές πλήττουν κι εγκαρτερούν
στην άκρια της πρόσκαιρης ζωής, τον ταχυδρόμο
κι όπως ελπίδας μήνυμα κρυφά τους λαχταρούν,
παραμονεύουν βήματα ν' αφουγκραστούν στο δρόμο.

Κι ο ταχυδρόμος που διαρκώς βραδύνει να φανεί,
της εγκαρτέρησης αργά και που, χτυπάει τις κρύπτες
κι όπως απόκρισης συχνά δεν απαντάει φωνή,
μένει το μήνυμα χωρίς οικείους παραλήπτες.

87. ΧΙΜΑΙΡΑ

Πάνω στ' ουρανού τα σκαλοπάτια
μια λαβή ζητάς, ανθρώπειο χέρι.
Μέσα στου καιρού τα μονοπάτια
φονικό σφηνώθηκες μαχαίρι.

Άκριτες βουλές, δίγνωμα μέτρα
κεντημένα σ' άστατο σιρίτι.
Κάτ' απ' το χορτάρι και την πέτρα
κρύβεσαι σκληρό κεντρί τ' αστρίτη.

Σπίθα βραδινή θλιμμένου φάρου
κάπου στην ερμιά σου σιγοσβήνεις.
Πάνω στα πλουμίδα του μαρμάρου
τρέχουν σταλαχτίτες της σελήνης.

Του καιρού τ' ακοίμητο ρολόι
στη μηχανική χτυπάει φορά του.
Μέσα στις ζωής το μοιρολόι
δένεσαι τραγούδι του θανάτου.

Ένα κλωναράκι μυροβόλο
πάσχιζε τη ρίζα του να δέσει
κι ήρθες νύχτα με το πολυβόλο
κι έκοψες τη φρόνηση στη μέση.

Όνειρο παλιό κι απόστερνό μας
πόσο μας κρατάς και πού μας δίνεις.
Χερουβείμ θωρείς στον ουρανό μας
ή σκορπιούς στα βάθη μιας οδύνης;

Από της προόδου τα ευχολόγια
άσοφη σοφία βγες και πες μας,
πόσο μας βουλιάζουνε τα λόγια
πόσο μας αδειάζουν οι σιωπές μας.

Παγεροί βοριάδες, στις Χιμαίρας
τους καιρούς χτυπάνε το φτερό τους.
Φτάνουμε τριαντάφυλλα της μέρας
φεύγουμε φαντάσματα του σκότους...

88. ΤΑ ΜΗΔΕΝΙΚΑ

Τα σύνορα στενέψανε της γης
κόντυναν των κρατών οι αποστάσεις
τώρα με μιά προσπάθεια μορρείς
χώρες και πολιτείες να περάσεις.

Πατώματα πυκνά κι απανωτά
η πρόοδος σειρά κατασκευάζει
και μες σε διαμερίσματα εκλεκτά
τον σύγχρονο τον άνθρωπο στοιβάζει.

Κι όσο αλματικά η τεχνική
στέρεα κατακτά χώρους αδύτους,
τόσο διαλυτικότητα φριχτή
οι άνθρωποι κρατούνε μεταξύ τους.

Ψυχές εκατομμύρια οκτώ
μετράς Νέα Υόρκη και Λονδίνο
κι ένα μηδενικό νοιώθεις φριχτό
που από λάθος γράφτηκε και κείνο.

Κι ενώ ζητάς να βρεις ιδανικά
που ο δημιουργός έχει δωρίσει,
βλέπεις παντού αισχρά μηδενικά
που πρέπει κάποιος, κάποτε να σβήσει.

89. ΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Μου κρατάς τα νήματα του νου
και μες στο νυχτέρι τα ξεμπλέκεις
και στο μελιχρό τ' Αυγερινού
φως, ανασκουμπώνεσαι και πλέκεις.

Νύχτες στην αγρύπνια τ' αργαλειού
παίζουνε τα χτένια κι οι σαΐτες
και χορεύουν μάνες του Σουλιού
και πυκνώνουν κλέφτες Μωραΐτες.

Με της ιστορίας τα μαβιά
και τα γαλανόλευκα κουβάρια
ένας Οδυσσέας στη Γραβιά
ξαναζεί με κάποια παλικάρια.

Από των πελάγων την ορμή
κάπου στ' ανοιχτά της Φολεγάνδρου
κι η Γοργόνα μ' άγγιχτο κορμί
δέρνεται στην έγνοια τ' Αλεξάνδρου.

Νήματα της θύμησης γκρενά
στης πορείας τ' άσωτο σιρίτι
κι ο Πατροκοσμάς που τριγυρνά
και χρησμούς θεόπνευστους κηρύττει.

Και με τα χιονάτα και τα κρεμ
και τα χρυσαφί και τ' ασημένια,
να ξυπνά το Βρέφος της Βηθλεέμ
πάνω στα στρωσίδια τ' αχυρένια...

Μου κρατάς τα νήματα του νου
φαντασία κι όνειρα ξεϋφαίνω
κι αναμεταξύ γης κι ουρανού
ανεβαίνεις πάντα κι ανεβαίνω.

Κι αν δεν ήσουν, σκέφτομαι, κι εσύ
με των αποχρώσεων τους στίχους,
μαύροι θα μας έζωναν κισσοί
μες στις ταπεινής ζωής τους τοίχους.

90. ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μια θύμηση ανθισμένου δυόσμου
στο στήθος μου βαθιά ανασαίνει,
το σύνορο του μάταιου κόσμου
ο ήλιος ράθυμος διαβαίνει.

Πέτρινο το βουνό αντικρύ μου
κι απλώνει η νύχτα να το κρύψει,
αλάφρωσα την ύπαρξή μου
από τον πόνο και την τύψη.

Μες στην αδύναμη αγκαλιά μου
κράτησα ολάκερη την πλάση,
οι άνθρωποι και τα όνειρά μου
ω πόσο μ' έχουν ξεγελάσει...

Μια θύμηση ανθισμένου δυόσμου
διαλύεται μες στην ψυχή μου,
πλέκω την προσδοκία του κόσμου
στην τελευταία προσευχή μου.

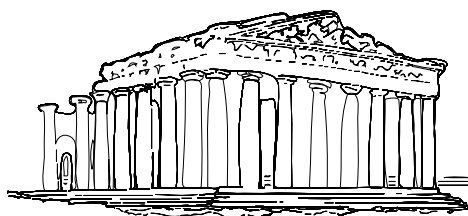

91. ΚΥΚΝΕΙΟ

Καιρός να τα μαζεύουμε τα σκόρπια μας χαρτιά
κι αγάλια να σφραγίζουμε τους όγκους των φακέλων.
Οι ποιητές κι αν πάλλονται στων οίστρων την φωτιά
οι δρόμοι φέρνουν της ζωής σε λόφους ασφοδέλων.

Καιρός να τα διπλώνουμε του στίχου τα φτερά,
το λάμπος της ανατολής διαδέχεται το γέρμα.
Κι υπάρχει στην αέναη της κίνησης φορά
εκκίνηση διαδρομής, προσγείωση και τέρμα.

Κι υστερινά της στόχασης, έκαστος εκλιπών
απ' τις στενές κι εγκόσμιες αποκολλάται σχέσεις.
Προσκαίρως σημειώνεται στις δέλτους ως απών
κι ακολουθούν οι κάθετες της λήθης αποσβέσεις.

Αθήνα 10/9/16

Κυρίε μου εγὼ, Κ^ε: Τάχην,

Τὸ γόμον φρονέω ἐκ σοφισμάτων σου. Καὶ σκεπὴν αὐτῆς
 ἐπὶ πάλιν τοῦ στίχου καὶ ἐπὶ ἐπιτομῆν τοῦ γόμου. Κ'
 ἔστιν ἔτι καὶ ἀπορρηχθῆναι ἀπὸ ἀπορρηχθῆναι καὶ
 ἀπορρηχθῆναι καὶ ἀπορρηχθῆναι. ἢ τοῦ νομίζω, ὡς δὲ γόμον
 γόμον ἐπὶ ἐπὶ πάλιν τοῦ στίχου καὶ ἀπορρηχθῆναι ἀπὸ
 ἀπορρηχθῆναι ἀπὸ ἀπορρηχθῆναι.

Μετ' ἐπιτομῆν σου
 Κίβλι Βαφραγῆ

Χαιρετίζω τοὺς Κύριον Βαφραγῆ, μετ' ἀπορρηχθῆναι
 ἀπὸ ἀπορρηχθῆναι ἀπὸ ἀπορρηχθῆναι.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΚΕΣ ΚΡΙΣΕΙΣ

Για προηγούμενα λυρικά βιβλία

☞ Ο Τάκης Κολιαβάς-Μωλιωτάκης, επιμένει και, καλά κάνει, από την πλευρά του - να εκφράζει τις ψυχικές και πνευματικές του ανησυχίες και συγκινήσεις μέσα από τα καλούπια της πατροπαράδοτης ποιητικής τέχνης. Οι ελεύθερες ποιητικές μορφές δεν τον γοήτεψαν, δεν τον έβαλαν σε πειρασμό.

Συνέχισε τη στιχουργία που χρησιμοποιούσαν παλαιότερα οι λυρικοί μας: Καρυωτάκης, Άγρας, Κοτζιούλας, Ζώτος, Λαύρας και τόσοι άλλοι πλάστες στροφών με γλυκύπικρο, συνήθως περιεχόμενο...

Ανδρέας Καραντώνης
περ. «Ραδιοηλεόρασις» Αθήνα 6.12.1970

☞ Τα ποιήματα της συλλογής «Γυρισμός απ' τη χώρα των ονείρων» θυμίζουν την εποχή 1930-44, όπου η λυρική ποίηση του Τέλλου Άγρα και του Ν. Λαπαθιώτη, κυριαρχούσε και επηρέαζε τους νέους ποιητές. Η καλλιέργεια των κομψών και εύρυθμων στίχων και η προσπάθεια ανευρέσεως πρωτοτύπων ομοιοκαταλήξεων είναι φανερή και στη συλλογή και φανερώνει την εντιμότητα του ποιητή απέναντι στην τέχνη του...

Αστέρης Κοββατζής
εφημ. «Η Ημέρα» Αθήνα 30.7.1966

☞ Οι στίχοι του έχουν μια ζηλευτή απλότητα και ειλικρίνεια. Πόσο γνήσιος και πόσο καλός, αλλά και πόσο περήφανος πρέπει νάναι γι' αυτό...

Μπάμπης Κλάρας
εφημ. «Η Βραδυνή» Αθήνα 17.10.1966

☞ Μας πλησιάζει χωρίς επιτήδευση και μας θυμίζει πως ό,τι τον δονεί, μπορεί να δονήσει τον καθένα. Είναι ο άνθρωπος που βλέπει τα γύρω, περισσότερο με το συναίσθημα και λιγότερο με το αίσθημα...

Άγγελος Φουριώτης
εφημ. «Απογευματινή» Αθήνα 16.12.1966

☞ Η ποίησις του Τ.Κ.Μ. συγκινεί. Νομίζω πως αυτό είναι το πρώτο που δικαιούμεθα να ζητούμε από την ποίηση.

Να μας αγγίζει δηλαδή την καρδιά και μέσ' από τους συγκεκριμένους στίχους να αισθανόμαστε την καρδιά του ποιητού. Από την άποψη αυτή, ο ποιητής που έγραψε τον «Γυρισμό από την χώρα των ονείρων» βρήκε τον στόχο του...

Δεν έχει τίποτα το σκοτεινό και περίπλοκο η ποίησίς του. Αντίθετα, έχει μιαν αξιοσημείωτη απλότητα και ξεστασιά...

Αντώνης Σαμαράκης

εφημ. «Έθνος» Αθήνα 19.11.1966

☞ Στίχος παραδοσιακός, εύπεπτος, καθαρός, γεμάτος αίσθημα, ανθρωπιά, απλή φιλοσοφία, αρμονία, μουσικότητα, συγκίνηση και χάρη...

Ευχόμεθα εγκάρδια στον ποιητή να συνεχίσει τον ωραίο αγώνα του, άξιος σμιλευτής του ποιητικού λόγου, τίμιος παιδαγωγός του λαού προς την αλήθεια, το φως και τη λύτρωση...

Κώστας Αβραάμ

εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 19.5.1966

☞ Λυρικός, τρυφερός, ειδυλλιακός, στιγμές γίνεται επικός όταν είναι να φωνάξει και να καταγγείλει το άδικο...

Στάμος Μαράντος

εφημ. «Η Αθηναϊκή» 14.9.1966

☞ Με τον τρόπο του, πάντως τον απλό, τον ειλικρινή, τον εγκάρδιο, τον ανθρώπινο αλλά και διεισδυτικό, κάποτε, ζωντανεύει και πλευρές της ζωής των άλλων ανθρώπων, των πονεμένων και των καρτερικών, που μάταια κυνήγησαν τη λίγη, έστω, χαρά της εγκόσμιας πορείας...

Δ. Κ. Παπακωνσταντίνου

εφημ. «Τα Σημερινά» Αθήνα 18.3.1972

☞ Ο Τ.Κ.Μ. είναι μια από τις αντιπροσωπευτικές μορφές του σύγχρονου ποιητικού μας λόγου, που συνδέουν άμεσα την ποιητική τους δημιουργία και με την προβληματική των καιρών μας αλλά βασικά με τον ελληνικό χώρο και την παραδοσιακή μας κληρονομιά...

Δημήτρης Σταμέλος

εφημ. «Ελευθεροτυπία» Αθήνα 27.9.1979

☞ Διαθέτει μια γνήσια προσωπική φωνή... ο λόγος του έχει τη σφραγίδα της αρρενωπότητας και σ' αυτό ο ποιητής συνταιριάζεται με την αγέρωχη ψυχροσύνθεση των ξωμάχων, που ξέρουν την πραγματική αξία της ζωής και πώς πρέπει να τη ζήσουν μέχρι την τελευταία της άκρη...

Κώστας Σταμάτης
«*Η Βουκολική Ποίηση*» Αθήνα τόμος Γ' 1976

☞ Οι συνθέσεις του έχουν πάντα μια ζεστασιά, έναν εξαίρετο εσωτερισμό μια γνήσια ζωική αμεσότητα θεματογραφική και γεμάτη λαοσοφία...

Δημήτρης Σιατόπουλος
εφημ. «*Η Βραδυνή*» Αθήνα 29.12.1976

☞ Τα ποιήματά του είναι καθημερινές εικόνες, ανθρώπινες εμπειρίες, αισθήματα, στοχασμοί, κι αλήθειες...

Μιχ. Σταφυλάς
«*Διαρκής Ιστορία της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας*» Αθήνα τόμος Α'

☞ Ποιητής που δεν αποχωρίζεται τα παραδοσιακά μέτρα, αλλά και δεν πέφτει σε ρηχούς εκφραστικούς τρόπους, ξέρει να ελέγχει το στίχο και να δίνει μ' αυτόν σκέψεις, που απηχούν σ' έναν ευρύτερο κόσμο...

Χρήστος Κουλούρης
περ. «*Νέα Σκέψη*» Αθήνα τεύχος 287

☞ Τα ποιήματά του είναι διαποτισμένα από μια φοβερή συνείδηση ευθύνης και πόνου. Ώρες-ώρες λες κι ακούς τον πονεμένο Άγρα στις στιγμές του άκρατου λυρισμού του, ή τον Πορφύρα να μιλά με τους απόμαχους της θάλασσας...

Π. Μ. Σωτήρχος
εφημ. «*Εθνικός Αγών*» Λαμία 18.7.1954

☞ Αυθόρμητος και ανεπιτήδευτος στους εκφραστικούς του τρόπους έμεινε ένας πιστός κι αμετακίνητος οπαδός της παράδοσης... Τραγουδώντας για τους απλούς ανθρώπους της καθημερινής ζωής, με τα πολλά τους βάσανα και τις πολλές απογοητεύσεις προσπαθεί να τους μεταδώσει ένα μήνυμα αισιοδοξίας και ελπίδας και τούτο γιατί σαν ποιητής βλέπει τον άνθρωπο και τη φύση με την αγνότητα και την ειλικρίνεια μιας αγέραστης εφηβείας...

Ηλίας Σιμόπουλος
περ. «*Φθιωτικά Γράμματα*» Αθήνα τεύχος 27, 1984

☞ Ποιήματα σε στίχους μετρημένους και στροφές με ρίμες, όπως τον παλιό καλό καιρό προσπαθούν να δώσουν την εποχή μας, την «πιο σκληρή εποχή» όπως προλογίζει ο ποιητής... Τα «ένα Δέντρο» τα μικρά τετράστιχα στο Β' μέρος, το «Καρτερία» κ.λπ. καταξιώνονται περισσότερο. Γενικά πολύ καλό ποιητικό υλικό...

Βασίλης Ρώτας
περ. «*Λαϊκός Λόγος*» Αθήνα
Αύγουστος 1966

☞ Χείμαρος ρομαντικής διάθεσης και ακράτητος ενθουσιασμός είναι τα χαρακτηριστικά του ποιητικού παλμού του Τ.Κ.Μ. Είναι ακριβώς τα στοιχεία που συνθέτουν την αυθεντικότητα της ποιητικής δημιουργίας...

Γ. Δ. Καψομένος
περ. «*Κρητικά Γράμματα*» Χανιά
Φεβρουάριος 1973

☞ Εμπνέεται από την καθημερινή ζωή και ανεβάζει τους στόχους του σε υψηλότερες σφαίρες... Καλλιεργεί την ελπίδα, που τις δίνει πρωταρχική σημασία...

Γ. Μ. Πολιτόρχης
περ. «*Σταθμοί*» Αθήνα Απρίλιος 1972

☞ Ένα ανεπιφύλακτο «εύγε» εις τον κ. Τ.Κ.Μ. διότι εκατάφερε σε εποχή αναρχίας και ελεεινού γούστου, να πειθαρχήσει στους κανόνες της «πεπαλαιωμένης» -αλλά πραγματικής και αδιάβλητης- τέχνης, που μόνο αυτή είναι ικανή να συγκινεί και αξίζει να εκτιμάται...

Χ. Κ. Χαιρόπουλος
εφημ. «*Η Ημερησία*» Αθήνα 25.1.1972

☞ Ο ποιητής ακολουθεί το δικό του δρόμο μακριά από τις σύγχρονες ακρότητες της ποίησης μερικών νέων μας, που έχουν απομακρύνει το κοινό από την ποίηση και τους ποιητές. Ο Τ.Κ.Μ. αγαπά την ποίηση του μύρου, της νοσταλγίας, της άγιας ώρας του ελληνικού γενικά υπαίθρου, και σ' αυτό το χώρο κινείται στη νέα του συλλογή...

Πάνος Παναγιωτούνης
περ. «*Δωδεκάτη Ώρα*» Αθήνα Μάιος-Ιούλιος 1972

☞ Η ποίηση του Τ.Κ.Μ. είναι ανεπιτήδευτη και στη σημερινή αντιποιη-

τική πραγματικότητα μαρτυρεί βάθος, ψυχική ζωή, αποπνέει το άρωμα της λεπτής, της καλλιερρημένης ευαισθησίας...

Σήφης Γ. Κόλλιας

εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 2.9.1973

☞ Τα ποιήματά του μιλούν και η πιο καλή γλώσσα επικοινωνίας με την ψυχή είναι η ποίηση. Χαίρεσαι τον αληθινό ποιητή που γίνεται νοητός και κατανοητός γιατί από το περίσσευμα της καρδιάς, ομιλεί το στόμα του ποιητή...

Ζάχος Ξηροτύρης

εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 17.2.1974

☞ Ο Τ.Κ.Μ. θέτοντας τη μετουσιωμένη σε στίχους βιοθεωρία του στην υπηρεσία του κοινωνικού συνόλου, συντελεί στην καλλιέργεια της ψυχής και του πνεύματος, όλων εκείνων που έρχονται σ' επικοινωνία με το έργο του. Τι άλλο θα ήθελε να πετύχει ο λειτουργός της θείας Τέχνης του Λόγου;

Κίτσιος Γ. Ανυφαντής

*περ. «Φιλολογική Επιθεώρηση» Αθήνα
Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1974*

☞ Με λίγα λόγια η «Ορκοδοσία στον Ήλιο» είναι μια εξαιρετική λυρική εργασία, επιμελημένη, φωτεινή, Ελληνική...

Φώτος Γιοφύλης

*περ. «Νεώτερα Γράμματα» Αθήνα,
Απρίλιος-Ιούνιος 1974*

☞ Η ποίησή του είναι πηγαία, γεμάτη συγκίνηση, παλμό και αλήθεια. Ο μύθος και το όνειρο της ψυχικής του ευαισθησίας συμπλέκονται αρμονικά και υπηρετούν τον αιώνιο άνθρωπο. Κάτοχος της Νεοελληνικής ποιητικής παράδοσης κατορθώνει με τον παραδοσιακό του στίχο να συγκινεί και σήμερα τον άνθρωπο της διαστημικής εποχής, τον άνθρωπο που η ζωή του έχει κατακτήσει χωρίς ποίηση και όνειρο...

Θεόκτιστος Λαϊνάς

*περ. «Στερεά Ελλάς» Αθήνα
Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1976*

☞ Την ποιητική δημιουργία την αντιμετωπίζει υπεύθυνα και σοβαρά ο

ποιητής Τ.Κ.Μ. κι επιστρατεύει ακάματος την κάθε προσφορά απ' το ταλέντο του κι απ' την λογοτεχνική του εμπειρία. Κι είναι πολύ χαρακτηριστική η ειλικρίνεια, η ανθρωπιά, η μουσικότητα, ο λυρισμός, η έξαρση, ο φιλοσοφημένος στοχασμός, η ονειρική διάθεση όσο και ο ρεαλισμός που συναντάμε στους στίχους του...

Ιάσων Ευαγγέλου

περ. «Νέα Σκέψη» Αθήνα Απρίλιος 1972

☞ Η ποίηση του Τ.Κ.Μ. έχει την παλιά της χάρη. Συγκινεί με την απλότητά της, με την πίστη στην ειρηνική ζωή που αναβρύζει μέσα από τους στίχους της, με το μελωδικό «Όνειρο μια πόλη»...

Νίκος Φιλικός

εφημ. «Ελεύθερος Λόγος» Αθήνα 21.8.1966

☞ Στίχοι παραδοσιακοί με μουσικότητα και λυρισμό, καθαροί, γεμάτοι αίσθημα δείχνουν πως η ποίηση συγκινεί πάντα όταν είναι γνήσια και γεμάτη ειλικρίνεια ανεξάρτητα με τη μορφή που είναι διατυπωμένη φτάνει νάχει την μουσικότητά της.

Απλός λυρικός ο λόγος του Τ.Κ.Μ. έχει ζεστασιά και αρκετά από τα ποιήματά του μας ξαφνιάζουν με την ομορφιά τους, ιδιαίτερα όσα ανήκουν στο κλίμα του σπλήην...

Πίτσα Γαλάζη

εφημ. «Γνώμη» Λευκωσία Κύπρου 22.8.1971

☞ Ένας ανθρωπιστικός παλμός διακατέχει ολόκληρη την πνευματική πορεία του Τ.Κ.Μ. Αγκαλιάζει τον απλοϊκό και αποδιωγμένο άνθρωπο της ζωής, ενώνει τη φωνή του με την πίκρα και τον πόνο του και γίνεται ο στίχος του βαρύ κατηγορώ ενάντια στην εκμετάλλευση και την αδικία.

Η φτώχεια, η πείνα, η ανεργία, η μετανάστευση, ένα σύνολο απο κοινωνικές πληγές, είναι οι στίχοι της ποίησής του.

Και στο βάθος αυτής της ποίησης διακρίνει κανείς μια αισιοδοξία και μια πίστη στην αναζήτηση του ωραίου...

Πάνος Παπακωστόπουλος

«Σύγχρονες Προσωπογραφίες» Αθήνα έκδοση 1971

☞ Η ποίησή του διαπνέεται από απέραντη ανθρωπιά, που εγγίζει όλη σχεδόν τη συγκινησιακή κλίμακα της ανθρώπινης ευαισθησίας.

Κι ακόμη μας φέρνει πιο κοντά όχι μόνο στην Ελληνική φύση αλλά και στις βαθύριζες καταβολάδες της γνήσιας ελληνικής ζωής...

Γιάννης Αναπλιώτης

εφημ. «Σημαία» Καλαμάτα 17.11.1972

☞ Ο Τ.Κ.Μ. είναι ποιητής «καθαρός», ειλικρινής, απλός, εκφραστικός, πιστός και μ' όλα τα εφόδια της παραδοσιακής τεχνοτροπίας κατορθώνει να συγκινεί όχι μόνο τους παλιούς, αλλά και τους νέους ανθρώπους της εποχής μας. Αυτό τούτο το επίτευγμά του, τον καταξιώνει...

Αλέκος Βασιλείου

εφημ. «Αθηναϊκός Τύπος» Αθήνα 15.11.1972

☞ Ο ποιητής έχει ταλέντο με αξιόλογα ευρήματα ψυχισμού και ευαισθησίας. Χρησιμοποιεί λυρισμό, έχει πρωτοτυπία...

Μανώλης Πράτσικας

εφημ. «Νεολόγος Πατρών» 14.3.1972

☞ Ο Τ.Κ.Μ. είναι ένας από τους πιο αξιοπρόσεχτους παραδοσιακούς ποιητές μας... Όλο και μας πείθει πως ξέρει και τεχνική του στίχου, αλλά να δίνει και ποιότητα και ουσία ποιητική...

Κ. Ν. Τριανταφύλλου

εφημ. «Η Ημέρα» Πάτρα 22.3.1972

☞ Μεγάλος έπαινος αξίζει στον ποιητή Τ.Κ.Μ. που δεν εξύγωσε τον «μοντέρνο» ελεύθερο και ακαταλαβίστικο στίχο. Όποιος κατέχει την ικανότητα να δημιουργεί μουσική, δεν έχει ανάγκη του απειθάρχητου, άμουσου, συχνότατα παράλογου «ελεύθερου» στίχου που δεν είναι παρά καταφυγή, τις περισσότερες φορές, εκείνων που στερούνται ποιητική φλέβα...

Παύλος Φλώρος

περ. «Νέος Λόγος» Αθήνα Ιούνιος 1977

☞ Άψογοι στίχοι, δονούμενοι από λυρικό ανάβρυσμα, μουσικοί, αδροί, τρυφεροί και λεπταίσθητοι.

Όλες του οι ποιητικές πάλλονται από πλούσια ευαισθησία και αποδίδονται αρτιωμένες σε εκφραστικότητα. Πολλά από τα ποιήματά του μας άρεσαν, μα γοητευθήκαμε απ' τον «Πλατύφυλλο»...

Χ. Λεβάντας

εφημ. «Η Φωνή του Πειραιώς» 22.1.1972

☞ Πάσχουσα ευαισθησία, χάρη, διαύγεια, καίριος πολλές φορές ποιητικός λόγος, είναι οι ιδιότητες των ποιημάτων του Τ.Κ.Μ.

Συγκινησιακοί του κινητήρες, βασικά η αντίθεση της χρονικότητας των πραγμάτων και η λαχτάρα του άχρονου, και η αντίθεση ανάμεσα στο όνειρο και στην φιλόξενη γι' αυτόν πραγματικότητα.

Έχει μια απλότητα και μια όλο χάρη νεανική εκφραστική, που άθελά σου, σου θυμίζει τον Χάινε...

Στάθης Πρωταίος
εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 10.6.1971

☞ Οι στίχοι του Τ.Κ.Μ. φορτίζονται κι από πνευματικό βάρος, που δείχνουν την πνευματική καλλιέργειά του ισοδύναμη προς την ευαισθησία του και το πηγαίο ταλέντο του...

Απόστολος Ζορμπάς
περ. «Στερεά Ελλάδα» Αθήνα Ιανουάριος 1977

☞ Εικόνες ζωντανές και άρτιος παραδοσιακός στίχος ενισχύουν τις εντυπώσεις και δημιουργούν κόσμους που ο αναγνώστης μπορεί να πλανηθεί και να νοσταλγήσει τις δικές του προσωπικές αναμνήσεις.

Γιάννης Καραλής
εφημ. «Πελοπόννησος» Πάτρα 2.5.1972

☞ Ο Τ.Κ.Μ. εξακολουθεί να παραμένει πιστός στον παραδοσιακό στίχο. Τα ποιήματά του αναδίνουν μια χαρακτηριστική της λεπταίσθητης ιδιοσυγκρασίας του ευγένεια, που μαρτυρά μια γνήσια ποιητική διάθεση, που ολοένα σπανίζει...

Μαν. Γιαλουράκης
εφημ. «Ο Ταχυδρόμος των Αιγυπτιωτών» Αθήνα Οκτώβριος 1979

☞ Αγωνίζεται μ' επιμονή και συνέπεια να διατηρήσει ζωντανά -στην ποίησή του βέβαια- έθιμα και παραδόσεις του Λαού μας που συνθέτουν την εθνική του ταυτότητα. Η άψογη τεχνική, το δροσερό γεμάτο ευγένεια και λυρισμό ύφος του, τον κάνουν στυλίστα στο είδος του...

Λευτέρης Κορέλης
περ. «Φθιωτικά Γράμματα» Αθήνα Οκτώβριος 1979

☞ Ποιήματα σαν αυτά του Τ.Κ.Μ. θα 'πρεπε νάνα καθημερινό τραγούδι στο στόμα του κάθε Νεοέλληνα. Κι αυτό γιατί κουβαλάει μέσα του μια

ξειδωρη ποιητική φλέβα που σαν καναλόβρυση κι ασίγαστος χείμαρρος ξεχύνεται απ' τα σωθικά της φυλής μας για ν' αρδεύσει τις κατάξερρες ψυχές των Ελλήνων της εποχής μας...

Πάνος Παπαχαραλάμπους
περ. «Μετέωρα» Τρίκαλα Δεκ. 1979

☞ Δύο σταθερές ορίζουν την ποιητική πορεία του Τ.Κ.Μ. ο λυρισμός και ο παραδοσιακός στίχος. Η εμμονή του ποιητή στους παραπάνω στόχους, που πραγματώνονται, κατά κανόνα μ' επιτυχία, σφραγίζουν έντονα ολόκληρο το ως τα σήμερα αξιόλογο ποιητικό του έργο...

Στέργιος Δημούλης
περ. «Φθιωτικά Χρονικά» Αθήνα 1983, τεύχος 4

☞ Ο Τ.Κ.Μ. είναι ένας αληθινός ποιητής με ανανεωμένο γλωσσικό χυμό και μουσικό ρυθμό. Δίνει μια τέχνη που σ' εντυπωσιάζει, συγκινεί άμεσα, πείθει και διδάσκει με μια δυνατή και πηγαία ποιητική φωνή.

Εκθέτει προβλήματα κοινωνικά και πανανθρώπινα ιδανικά, με ανθρωπιά κι υποδειγματική ενότητα μορφής και περιεχομένου.

Λάμπρος Μάλαμας
περ. «Ελεύθερο Πνεύμα» Ιωάννινα Δεκ. 1981

☞ Ο Τ.Κ.Μ. είναι καλός δέκτης των συγκινήσεων που προέρχονται από την τραγωδία του πολέμου, του κυνηγητού του ανθρώπου από τον άνθρωπο και πολλά άλλα.

Σκέπτεται με πόνο πως η ζωή θα μπορούσε να είναι όμορφη, αυτή όμως η ομορφιά καταστρέφεται από τον ίδιο τον άνθρωπο.

Βασικά είναι ένας νοσταλγός μιας ευτυχίας που δεν ελπίζει πως θα πραγματοποιηθεί στη ζωή μας...

Μαρία Κ. Δέδε
περ. «Ιωλκός» Αθήνα Νοέμβ. 1966

☞ Είναι μια ποίηση που σε ξεκουράζει και σ' ευφραίνει. Μια ποίηση που σπανίζει στους χαλεπούς αντιποιητικούς καιρούς μας...

Ιόνιος Μυριάνθης
εφημ. «Αυγή» Πύργος 29.6.1987

☞ Η λυρική διάθεση του ποιητή έχει χρώμα, εικόνα ζωντανή κι ευτυχώς το υλικό που μεταχειρίζεται έχει ποιότητα...

Έχει ένα ψυχικό πλούτο που τον χαρίζει στους άλλους με την ποιητική του γλώσσα...

Ντίνος Ταξιάρχης
περ. «Έρευνα» Αθήνα Απρ. 1982

☞ Τα τετράστιχα είναι συνθεμένα με καλοδουλεμένους στίχους, με μα-στορικούς παραδοσιακούς στίχους. Ο Τ.Κ.Μ. είν' ένας από τους τελευταί-ους εναπομείναντες «υπηρέτες» αυτής της τεχνοτροπίας, πλημμυρισμένος από ευαισθησία και μουσικότητα...

Χρήστος Χειμώνας
εφημ. «Η Δίκη» Αθήνα Φεβρ. 1985

☞ Ανθρωποκεντρική ποίηση!... Με γλωσσική ομοιογένεια και λογική ε-πισκόπηση... Η πιο ανεκτίμητη πνευματική επένδυση. Ο Λογοτεχνικός του θα πρόσθετα θρίαμβος.

Με διδακτικά μηνύματα στους επιγενόμενους. Προσφορά με ρεαλισμό ασύγκριτο και φιλοσοφικό απόηχο, που σελαγίζει πάντα έξω απ' της δια-φθοράς την ατμόσφαιρα...

Νίκος Δροσόπουλος
«Η Αντίστροφη Μέτρηση»
Αθήνα έκδοση 1981

☞ Πράγματι ο Τ.Κ.Μ. δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να μετουσιώνει σε στίχους, ρεμβασμούς, πόνους, νοσταλγίες, μελαγχολίες και σκέψεις. Μ' άλ-λα λόγια στοχάζεται στιχουργικά. Τις εντυπώσεις του που καταγράφονται στο νου και στην ψυχή τις μετατρέπει σε στίχους. Έχει μια ικανότητα που καταπλήσσει...

Θ.Μ. Πολίτης
εφημ. «Αιτωλική» Μεσολόγγι 15.3.1981

☞ Ο ποιητής στέκεται στο πλευρό των φτωχών, των ταπεινών, των αδι-κημένων με μια ποίηση αγωνιστική, που πιστεύει κι αισιοδοξεί σ' ένα πραγ-ματικά καλύτερο αύριο...

Κωστής Κοκόροβιτς
εφημ. «Εθνικός Αγών» Λαμία 25.11.1976

☞ Πιστός στην παράδοση ο ποιητής, παραμένει λάτρης των πολυσύλλα-βων στίχων και της ρίμας που ασφαλώς προσδίδει στο ποίημα μια χάρη

πρωτοφανέρωτη... Η ομοιοκαταληξία δένει τους στίχους του ποιητή με μια ικανότητα που κατορθώνει να κερδίζει τον αναγνώστη...

Δαμ. Βουλγαράκης
εφημ. «*Λαρισαϊκή Ηχώ*» 21.12.1981

☞ Μια ποίηση ειλικρινής, που πηγάζει με τις εικόνες της τις λυρικές, χωρίς καμιά επιτήδευση, υποκρισία ή καταπίεση... Έχει βαθιά τη ρίζα της στα συναισθήματα του ανθρώπου της καθημερινής ζωής. Κι είναι ο ποιητής ο εκφραστής αυτών των παλμών...

Τίμωνας Στρουθιάς
εφημ. «*Γνώμη*» Πάτρα 21.12.1981

☞ Τα τραγούδια του Τ.Κ.Μ. με συνεκίνησαν και με συγκινούν. Και τα πιο απλά τραγούδια του μαγεύουν την ψυχή και το στοχασμό μας. Οι στίχοι του αντιχούνε σαν τον μουσικό αντίλαλο των γάργαρων νερών των βουνών μας.

Σεραφείμ Τσιτσάς
εφημ. «*Εθνικός Αγών*» Λαμία 19.9.1974

☞ Κάθε στίχος του θα σου ξυπνήσει μέσα σου μια απωθημένη αγάπη, έναν καημό, μια λαχτάρα, έναν πόθο, κάπου θα σε προβληματίσει και κάπου θα σε ποτίσει νοσταλγία για κάτι που χάθηκε στο πέρασμα του χρόνου...

Βασίλης Λαμνάτος
εφημ. «*Ο Στόχος*»
Αθήνα 19.8.1975

☞ Στην ποίησή του παρατηρούμε την πηγαία ευαισθησία του το δυνατό θρησκευτικό, πατριωτικό και ανθρωπιστικό συναίσθημά του, τη φυσιολατρία του, την τρυφερότητα των ανθρωπίνων συναισθημάτων του, την ευπρέπεια του λόγου του και την πνευματική του εγρήγορση...

Θωμάς Πλατανιάς
εφημ. «*Εθνικός Αγών*»
Λαμία 11.6.1981

☞ Ο Τ.Κ.Μ. ανιχνεύει την καθημερινότητα και δείχνει πολύ προσγειωμένος στους προβληματισμούς, τους καημούς της ζωής, την προσμονή, τις έγνοιες που όσο νάναι θολώνουν προσωρινά τους οραματισμούς του... Από τις αυθόρμητες και ειλικρινείς στροφές φαίνεται ότι

ζητά τη φυγή, τη λύτρωση, την αναπόληση, μια διέξοδο στις πνευματικές κατακτήσεις...

Γ. Βορέλλης

εφημ. «Ηπειρωτικός Αγών» Ιωάννινα 15.5.1987

☞ Ο Τ.Κ.Μ. απορροφώντας μέσα του τη γύρω καθημερινή πραγματικότητα πετυχαίνει να μας την ξαναδώσει απόλυτα διαχρονική, μέσα κι από μια φιλοσοφική χροιά στο περιεχόμενο. Η ζωή, ο θάνατος, η φύση, ο κοινωνικός προβληματισμός γενικά για το μέλλον του ανθρώπου, είναι τα θέματα που συνηγορούν στην αξία και τη γνησιότητα της ποίησής του...

Γιάννης Καραβίδας

εφημ. «Εθνικός Αγώνα»

Λαμία 21.5.1987

☞ Η γνήσια λυρική και πολύχορδη Μούσα του με συναισθηματισμούς και υπόστρωμα ευαισθησίας, δείχνει ότι είναι ένας εξαισιος αρχιτέκτονας του στίχου...

Τάκης Νατσούλης

εφημ. «Μωλιώτικα Νέα» Αυγ. 1987

☞ Παθιασμένος με ό,τι σχετίζεται με τον απέριπτο στίχο, δεν αφήνει κενά στις εκφράσεις του, ούτε στήνει εντυπωσιακά εφέ χωρίς περιεχόμενο. Εκείνο που τραγουδάει έχει καρδιά και μιλάει, έχει μάτια και βλέπει. Είναι, με λίγα λόγια, ποιητής του καθαρού λόγου. Του λόγου αυτού που τίμησαν ο Παλαμάς, ο Μαλακάσης, ο Πορφύρας, ο Λαπαθιώτης, η Μυρτιώτισσα, ο Γκόλφης και ο Νίκος Καβαδίας. Οι ρυθμοί και τα μέτρα του κατατάσσονται στη μελωδία, μιας ευλύγιστης τεχνικής, άξιας προσοχής...

Γιάννης Κορίδης

εφημ. «Κέρδος»

Αθήνα 18.10.1987

☞ Οι δύο πρόσφατες ποιητικές του συλλογές, που μας έστειλε, τα «Άγρια περιστέρια» και οι «Σφήκες και μέλισσες» εκφράζουν μια ώριμη παραδοσιακή ποίηση, η οποία μας φέρνει κοντά στον άνθρωπο, τη φύση, τη ζωή. Οι στίχοι του είναι γεμάτοι τρυφερότητα, νοσταλγία αλλά και κοινωνικό προβληματισμό. Η μουσικότητα των στίχων γοητεύει τον αναγνώστη. Και χαιρέσαι με την καρδιά σου τους όμορφους στίχους του, που ζωντα-

νεύουν μια ωραία, αξέχαστη εποχή, την οποία νοσταλγούμε και αναζητούμε στη σημερινή πεζή εποχή. Γενικά, η ποίηση του κ. Κολιαβά Μωλιτιάκη είναι μια ζεστή ελληνική φωνή, καθαρή, με υψηλά μηνύματα ανθρωπιστικού λόγου και βαθιά αίσθηση της ζωής...

Γ.Δ. Κούβελας

εφημ. «Σημαία Καλαμάτας» 28.4.1990

☞ Η ποίηση του Τ.Κ.Μ. φέρει διττή αποστολή. Πρώτον, αναδύεται μέσα από τη Νεοελληνική ποιητική παράδοση σαν έργο μορφής εφάμιλλο στην τελειότητα με τα τέλεια μορφικά επιτεύγματα που έχουν προηγηθεί. Συνεπώς από την άποψη αυτή αποτελεί συνέχεια της κλασικής λυρικής μας παραγωγής.

Δεύτερον, επιχειρεί μία αποκατάσταση της φθοράς που έχει υποστεί η παραδοσιακή ποίηση μέσα στο χρόνο από φυσιολογική γήρανση της αισθητικής της, και άμβλυνση της συγκινησιακής της αποτελεσματικότητας.

Από την άποψη αυτή, ο Τ.Κ.Μ. έρχεται ως ανανεωτής, με την έννοια ότι πάνω στα ίδια, στερεά θεμέλια της παλαιότερης ποίησης, αποπειράται την ανέγερση ενός καινούργιου οικοδομήματος διατηρώντας τις καθιερωμένες αισθητικές αξίες κι επιτρέποντας στις νεότερες εμπειρίες να επηρεάσουν μόνο την εσωτερική λειτουργικότητα. Βέβαια πρωταρχική σημασία εξακολουθούν να έχουν ο ρυθμός και ο ήχος, η συμμετρία και η ομαλοποίηση του λόγου, μέσα από την κυριαρχία του μέτρου και της αρμονίας. Όλα αυτά αναδεικνύονται σε μια υποδειγματική τεχνική που επιτυγχάνει το τέλειο.

Ως προς το περιεχόμενο όμως, συχνά παρατηρούμε μια διεύρυνση των εσωτερικών διαστάσεων, κυρίως ως προς τον κατακόρυφο άξονα. Χωρίς να εγκαταλείπει την ορθοδοξία του κατανοητού λόγου, αίρεται δυναμικά ή εμβαθύνει στοχαστικά με αιχμή την καιρία έκφραση, ενισχυμένη από μεταφορές τολμηρής φαντασίας και αισθητική δύναμη. Έτσι η ποίηση του Τ.Κ.Μ., ενώ πράγματι υποτάσσεται και εντάσσεται στο χώρο της παραδοσιακής ποίησης, διαφεύγει τον κίνδυνο να χαρακτηριστεί ως ανιαρή επανάληψη αυτής, καθόσον μάλιστα δεν παραβλέπει το σύγχρονο προβληματισμό...

Σταύρος Κ. Σταυρίδης

εφημ. «Το Αγρίνιο» 3.3.1991

☞ Ο Τάκης Κολιαβάς Μωλιτιάκης, με το πάθος του έμμετρου λόγου, γράφει ποιήματα άρτια της μετρικής τέχνης, διακριτικής ωριμότητας, βαθύτατης στοχαστικής διάθεσης, υπηρετεί το μεγάλο αυτό αγαθό του λόγου, με ειλικρίνεια, με πίστη, καλλιουργεί το στίχο της ομορφιάς, γίνεται ένας ωραί-

ος ποιητής, μας μεταλαβαίνει το αληθινό πνεύμα της δημιουργίας, μας μεταγγίζει την έκσταση, την προσευχή, τις ώρες της ευδαιμονίας και της ψυχικής ανάτασης, την πίκρα, το λυγμό, την ελπίδα και την αγωνία, του φωτός τη δοξολογία, του σκοταδιού το θρήνο...

☞ Είναι μια ποίηση που πάντα συγκινεί και μας κρατάει δεμένους μαζί της, αφού ξέρει με το λυρισμό της να φέρνει στην καρδιά μας με μουσικούς τόνους την αγάπη, τον πόνο, της ζωής και της φύσης, τις φωνές, να μιλάει στις αισθήσεις μας με τη λεπτότητα της έκφρασης, με τη νοσταλγία, την προτροπή, το έπος, με όλες τις ανθρώπινες στιγμές, με το τραγούδι της χαράς και της λύπης του ασύνορου κόσμου...

Μέσα από την ποίηση του Τάκη Κολιαβά-Μωλιотάκη, αναδύεται μια επίκληση, ένας ύμνος αγάπης, ένας ασίγαστος πόθος εξομολογητικής διάθεσης, οι απαλλαγμένοι από την απέλπιδη βιαιότητα τόνοι, η ευαισθησία που αγγίζει την πληρότητα, η πυκνότητα της ουσιαστικής καταγραφής μιας τρυφερότητας του έντονου ερωτικού στοιχείου της ζωής και της φύσης...

Μήτσος Κασίνης
εφημ. «Ελεύθερος Διάλογος»
Περιστέρι 8.4.1992

☞ Ο Τάκης Κολιαβάς - Μωλιотάκης («Σφήκες και μέλισσες» και «Ρήματα και ρίμες» (Αθήνα 1989 και 1990 αντίστοιχα) αποδεικνύεται σπάνια περίπτωση ποιότητας, συνέπειας και προσήλωσης στην παράδοση. Θα λέγαμε πως η φόρμα του, κατά κανόνα, συγκροτεί ένα συμπαγές, αδιάσπαστο και άψογο σύνολο κλασικών προτύπων...

Μάκης Αποστολάτος
περ. «Ομπρέλα» Αθήνα Δεκ. 1990 τεύχος 10

☞ Πολύχρονη και πολύπτυχη είναι η παρουσία στον ποιητικό χώρο του συνεργάτη του «ΝΟΥΜΑ» ποιητή Τάκη Μωλιотάκη. Μια παρουσία καταξιωμένη που έχει δώσει άρτια ποιήματα με έντονο ψυχισμό και λυρική ευαισθησία.

Κινούμενος στο παραδοσιακό κλίμα, ο ποιητής προσεγγίζει με απλότητα και πνευματική σαγήνη τα φαινόμενα και τις καταστάσεις που προσφέρουν την αιτία για τραγούδι και σύνθεση.

Η ποίηση στο νέο βιβλίο του Τ.Κ.Μ. έχει ρυθμό, αρμονία και πληρότητα, ενώ περισσεύουν σ' αυτή οι αισθητικές συγκινήσεις, οι οποίες πηγάζουν από τον εσωτερικό κόσμο του δημιουργού τους.

Οι στίχοι του Τάκη Μωλιотάκη δεν είναι ρητορικοί και μεγαλόσχημοι. Ηχούν σε τόνους τρυφερούς και νοσταλγικούς γεμάτους ποιητικές εικόνες

που έχουν τη δύναμη να σε αποσπούν από την καθημερινή τραχύτητα και την αντιπνευματική πραγματικότητα της εποχής μας.

Γιάννης Νικολόπουλος
περ. «**ΝΟΥΜΑΣ**» Πύργος Σεπ. 1992

☞ Στην ποίηση του Τ.Κ.Μ. υπάρχει ευαισθησία ανάμεικτη με βαθιά ανθρώπινη κατανόηση, στην οποία ένα εξασκημένο μάτι διακρίνει μια υφέρπουσα λύπη, για ότι πικρό και άδικο βασανίζει αυτόν τον κόσμο. Κάποτε έχει μια τάση αναπολητική και με τρόπο διακριτικό -ποτέ κραυγαλέο- έρχεται να κάνει κάποιους πικρούς απολογισμούς για προδομένα οράματα και προσδοκίες και για ό,τι έμεινε απραγματοποίητο και όνειρο χιμαιρικό.

Στο διάβα των εσπερινών ατέλειωτων ωρών
με βήμα σέρνεται βαρύ μια θλίψη πληγωμένη
κι ειν' οι ανάμνησες πουλιά χαμένων ημερών
που ο λογισμός κουράστηκε πολύ να τα προσμένει.

(«Χρυσή Βροχή»)

☞ Η θεματογραφία της ποίησής του είναι ποικίλη. Το υπόβαθρό της είναι στοιχειοθετημένο στις παιδικές του μνήμες και έχει, εδώ κι εκεί, χαρακτηριστικά ηθογραφικής αναπόλησης. Δε μένει όμως εκεί. Επεκτείνεται και στο σήμερα, παίρνοντας κοινωνικές απηχήσεις, όπως η συγκινητική «Γιολάντα» (συνειρμικά μου έφερε στη θύμηση τον Ορέστη Λάσκο), οι «Τρεις Άγγελοι», κ.λπ. που αξίζει τον κόπο να δώσω το τελευταίο τους τετράστιχο:

Τρεις κοπελιές, τρεις άγγελοι, απ' τ' ουρανού το δώμα
και τρία κρινολούλουδα παραδεισένιου αγρού,
το πιο γλυκό τους φόρεσαν χαμόγελο στο στόμα
και προχωρούν αμέριμνες στην πιάτσα της Συγγρού.

☞ Η ποιητική του εξωστρέφεια εκφράζει μεσ' απ' τους καημούς και τους πόνους του, μιαν ανυπόκριτη ειλικρίνεια, την ειλικρίνεια ενός παιδιού που αρνήθηκε να μεγαλώσει. Ο Τ.Κ.Μ. δεν είναι πεσσιμιστής. Ανήκει στους ποιητές που ελπίζουν και προσδοκούν έναν καλύτερο κόσμο. Έχει τη δαψιλή δωρεά να σκέπτεται και να ελπίζει. Θα ήταν ίσως ανολοκλήρωτη η σύντομη αυτή περιδιάβαση στην ποίησή του, αν δεν επισημαινόταν, και μάλιστα με έμφαση, η διάχυτη θρησκευτικότητα που περιρρέει τους στίχους του. Η μεταφυσική του πίστη, γίνεται κάποτε προσευχή, εκφράζοντας μια βαθιά θρησκευόμενη συνείδηση που δεν ξεχνά να προσπίπτει γονυκλινής στο «ναό της θείας δημιουργίας».

Σ' αυτό το κλίμα κινείται κι ένα αληθινό διαμάντι της ποίησής του η «Λησμονημένη Παναγιά» που τελειώνει μ' αυτούς τους στίχους:

Λησμονημένη Παναγιά κι απόμερη στον τοίχο
του ξωκλησιού, που οι ξακουστοί σ' αγνόησαν υμνητές,
μες στη μακροθυμία σου, πάντοτε μ' ένα στίχο
μεσίτευε για τους φτωχούς και πρόσκαιρους ποιητές.

☞ Θέλω να πιστεύω ότι ο Τ.Κ.Μ. δεν θα μείνει στους «πρόσκαιρους» ποιητές. Θα συγκινεί πάντα με το τραγούδι του όσες ψυχές ξέρουν να ενωτίζονται την αληθινή ποίηση, εκείνη που σάζει βάλαμο στις ψυχές, ιδιαίτερα σ' αυτές που πολύ έκλαψαν και πόνεσαν. Τις ώρες της μοναξιάς και της περισυλλογής, όταν η ψυχή αποζητά κάποια λυτρωτική φυγή από το «Κυλώνειον Άγος» της σύγχρονης οδυνηρής πραγματικότητας, οι στίχοι του Τάκη Κολιαβά-Μωλιοτάκη, θα έρχονται «ως δρόσος Αερμών» να της δίνουν την ποιητική θωπεία τους και να την γαληνεύουν με την παραμυθία τους, και το χάδι ενός ονείρου που ακόμα δεν πρόλαβαν να το κατεδαφίσουν.

Δημήτρης Νικορέτζος
περ. «Εμβόλιμον» Άσπρα Σπίτια Βοιωτίας
Άνοιξη 1990, τεύχος 6β

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

B. ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ.....	151	34. Μινουέτο.....	192
1. Πορεία.....	153	35. Ελπίδα.....	193
2. Γυρισμοί.....	154	36. Οι σκιές.....	194
3. Ζωή.....	155	37. Τοπίο γκριζο.....	195
4. Στολίδι της σιωπής.....	156	38. Φαντάσματα.....	196
5. Οι στιγμές.....	157	39. Τα κλειδιά.....	198
6. Προσμονή.....	159	40. Αγαπημένα πράγματα.....	199
7. Μια σταγονίτσα θύμησης.....	160	41. Απόκληροι.....	200
8. Προσκλητήριο.....	161	42. Παλιό ρολόι.....	201
9. Φθορά.....	163	43. Η αθανασία του στοχασμού..	202
10. Ένας θιάσος.....	164	44. Ανώφελο.....	204
11. Επύλλιο.....	165	45. Σιωπηλοί διαβάτες.....	205
12. Ισορρόπηση.....	166	46. Νύχτες χειμένα.....	207
13. Ανεπίστροφο.....	168	47. Ώρες σιωπής.....	208
14. Μακρινό ταξίδι.....	169	48. Εν μέσω θεωριών... ..	209
15. Αναπηρικό καροτσάκι.....	171	49. Το κέντημα.....	211
16. Μυθικό.....	172	50. Ελεγείο στον Κώστα Βάρναλη	212
17. Ώρα για πικρό καφέ.....	173	51. Η θύμηση.....	214
18. Χιμαίρικο.....	175	52. Χειμώνας.....	215
19. Ξενύχτι.....	176	53. Ο σύντροφος μου κι εγώ.....	216
20. Σκυθρωπό δείλι.....	177	54. Το σήμαντρο.....	217
21. Οι τσιγγάνοι.....	178	55. Τα στοιχεία.....	218
22. Εικόνα.....	179	56. Τηλεπρόγραμμα.....	219
23. Έπρεπε ναρθείς.....	180	57. Το βιβλίο.....	221
24. Δεσποτικό.....	181	58. Μετάσταση.....	222
25. Η βάρκα.....	182	59. Ευχή.....	223
26. Γόρδιος δεσμός.....	183	60. Της σιωπής.....	224
27. Φυγή.....	184	61. Ψυχή βουκολική.....	225
28. Δακρυσμένος καθρέφτης.....	185	62. Της ταβέρνας.....	226
29. Ιδαλγος.....	186	63. Οι σκιές των οίστρων.....	227
30. Οι ρίμες των ξεχασμένων.....	187	64. Οι ρωγμές.....	228
31. Πρέπει να φύγεις.....	188	65. Εξ ορισμού.....	229
32. Το σύνορο.....	189	66. Σπουδή σε... βάθος.....	230
33. Ερωτικό.....	190	67. Ξεπεσμός.....	231

68. Μικρή περιοχή.....	232	82. Ότι κι αν έχεις... ..	249
69. Οι χάντρες	233	83. Προσωπείο	250
70. Χαμένη συνταγή	235	84. Πιλάτος	251
71. Το τέλος του παραμυθιού	236	85. Τύψη.....	252
72. Ανεκπλήρωτο.....	237	86. Στερνές νύχτες.....	253
73. Η ανέμη.....	238	87. Χίμαιρα	254
74. Καλότυχο μου φτερωτό.....	239	88. Τα μηδενικά.....	256
75. Παράθυρο στον κόσμο.....	240	89. Νήματα της φαντασίας	257
76. Το δικό μας παραμύθι	241	90. Τελευταία προσευχή.....	259
77. Υπογραφή	243	91. Κύκνειο	260
78. Χαρταετός.....	244	Χειρόγραφος χαιρετισμός	
79. Η στερνή σπίθα.....	245	Κώστα Βάργαλη	261
80. Γυρισμός	246	Αποσπασματικές κρίσεις	
81. Σουρντίνα	248	για προηγούμενα λυρικά βιβλία....	262

ΔΕΛΤΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ
CARTE D' IDENTITE

Αριθ. Μητρώου 485
No de matricule

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
LIGUE DES HOMMES DE LETTRES HELLÈNES

Κ. Μ. Ευστ. Κολιαβός - Μωλιωτάκης
κατοικός Φρύνης 20 Τ.Τ. 506

είναι Ταυριμύ μέλος του Συνδέσμου των
Έλλήνων Λογοτεχνών

M. Efstathios Kolias - Moliotakis
est membre de la ligue des Hommes de Lettres
Hellènes

Αθήνα — Athènes

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Π. Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥΝΗΣ

10 Μαρτίου 1976

Ο ΠΡΕΣΒΥΤΟΣ

ΝΑΜΑΣ ΣΙΜΗΝΟΥΤΑΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

Ο ΚΟΛΙΑΒΑΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

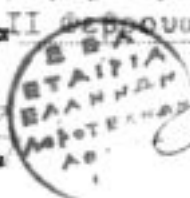
είναι τακτικό μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών.

Αθήνα, 11 Σεπτεμβρίου 1986

Ο Πρόεδρος

Ευστάθιος Κολιαβάς

ΕΛΙΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Γεν. Γραμματέας

Βασίλης Μεσολογγίτης

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

ASSOCIATION DES GENS DE LETTRES HELLÈNES

KOLIABAS EUSTATHIOS

est membre de notre Association

Le Président

Le Secr. Général

Ευστάθιος Κολιαβάς

ΕΛΙΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Βασίλης Μεσολογγίτης

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Θεσσαλονίκη

Ο ΑΓΡΕΓΜΕΝΟΣ

ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Βασίλης Μεσολογγίτης

ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΠΙΣΤΑΣΙΟΣ
ΦΩΤΗΡΙ 20 9. Κ. 116 33
ΤΗΛ. 75.10.553

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΣΟΤΙΚΑ Φ. Δ. Β.

ΕΝΩΣΗ
ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ
ΤΥΠΟΥ

ΔΕΛΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ

Α.Μ. 315

Ο κ. ΚΟΛΙΑΒΑΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

είναι ΤΑΚΤΙΚΟ μέλος

Αθήνα 30 ΜΑΡΤΙΟΥ 1987

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΥΖΑΣ
Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΝΙΑ ΚΟΜΠΟΡΟΖΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΑΚΕΥΣΕΙΣ

Αν δαύτω τὸν ἀποστέλλεται τὸ ἀποστέλλεται τὸ ἀποστέλλεται

ΔΕΛΤΙΟ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

ο Προσέλευση

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ